

Rose

BOY'S
LOVE



助理建筑师②

คุณผู้ช่วยสถาปนิก

羲和清零 ช้เหอซิงหลิง เขียน
หนิงเหมิงฉา แปล • 蜜蜂 มีเฟิง วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

คุณผู้ช่วยสถาปนิก เล่ม 2

助理建筑师

จัดพิมพ์โดย

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพetch (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

Published originally under the title of <助理建筑师> (Zhu Li Jian Zhu Shi/Architectural Assistant)

Author © 徐和清等 (Xi He Qing Ling)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Illustrations by 蜜蜂 (Bee)

Thai edition copyright © 2020 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ทั้งเล่มไว้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบอื่นที่ก่เลียง ตัดบิลด์พิกัด

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอเมริกัน

ชื่อหนังสือหลัง.

คุณผู้ช่วยสถาปนิก เล่ม 2 / ชื่อหนังสือหลัง: 徐和清, 徐和清等. แปล จาก 助理建筑师. - กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2563 (6), 430 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 124)

1. นวนิยายจีน. I หนังสือจีน. II ชื่อเรื่อง. III ชื่อชุด.

นว ๕6๓7 ล.2

DDC 896.1362

ISBN 978-616-18-3990-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการพิเศษ สุวรินทร์ ปู่อึ้งรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัชกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวราชน พับเร่ต์ตอลดู

บรรณาธิการ ชลลดา ชลลดา • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ สุนีดา ภาวะทรัพย์
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวิรัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา กักตริวิสัย
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระออด

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพetch (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์โปรดักส์แอนด์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จางทอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนครปฐม 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา 395 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

ติดต่อ ☎ 08-5662-4621

คุณผู้ช่วยสถาปนิก

เล่ม 2

助理建筑师



ซีเหอชิงหลิง

เขียน

หนิงเหมิงฉา

แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

บทที่ 9



หลังจากกู่เซียวจากไป ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปหยอกล้อหรือแซวอะไรจางจื่ออี้อีก การ‘ลอบหัว’อย่างสนิทสนมเมื่อครู เหมือนเป็นการประกาศอย่างหนึ่ง ประกาศให้เห็นสิทธิพิเศษในการหยอกล้อจางจื่ออี้ของกู่เซียว

บวกกับประโยค“รีบทำงาน”ที่กู่เซียวเอ่ยก่อนจะจากไป ถึงแม้จะบอกจางจื่ออี้แค่คนเดียว แต่ถ้าเพื่อนร่วมงานเข้าไปชวนจางจื่ออี้คุยตอนนี้ จางจื่ออี้ก็คงปฏิเสธไม่ได้ ซึ่งนั่นเท่ากับเป็นการขัดคำสั่งกู่เซียว

ดังนั้นทุกคนจึงทำได้เพียงปิดปากเงียบและมองไปยังบ่าสีที่หน้าแดงแจ๋ด้วยสายตามีเลศนัยและแปลกประหลาด

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทุกคนก็ยังรักษาความเงียบเชียบอันแปลกประหลาดนี้ต่อไปอย่างรู้กัน แม้กระทั่งตอนที่จางจื่ออี้ลุกขึ้นเพื่อจะไปเข้าห้องน้ำก็ยังถูกสายตาทลายคู่จ้องมอง สีหน้าของคนเหล่านั้นราวกับกำลังพูดว่า “ดูสิ! เจ้าคนที่ถูกกู่เซียวลอบหัวลุกขึ้นแล้ว!”

จางจื่ออี้เดินไปหาตู้เสื้อผ้าเพื่อขอข้อมูล แต่เดินไปได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น -

มองทางซ้าย (←_←)...มีคนกำลังแอบมองเขา

มองทางขวา (→_→)...ก็มีคนแอบมองเขาเหมือนกัน

ผู้หญิงหลายคนเหลือบมองเขาพลางกระซิบกระซาบกันไปด้วย

พอเขาเดินมาใกล้ก็กลั่นยิ้มแล้วแยกย้ายกันไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อ
จางซืออี้ “...” ทุกคนพอได้แล้ว!!!

ก็แค่ลบหัวใหม่ มันแปลกตรงไหนกัน!!

เขาเดินไปหาตู้เดีวแล้วตบเบาๆ ที่ไหล่ของอีกฝ่าย “เฮ้! น้องเดีว
ขอฉันดูข้อมูล...”

ตู้เดีว “หืม?” (OvO)

จางซืออี้ “...” พวกนายไปตายกันให้หมดเลยนะ!! ㄟ (_ _ _)

จางซืออี้เดินหน้าแดงกลับโต๊ะตัวเอง เมื่อก้นสัมผัสเก้าอี้ - อ้ากก!
ทำงาน! ตั้งใจทำงาน! ต้องทำงานเท่านั้นเขาถึงสามารถลบความรู้สึกตอน
ถูกลบหัวออกไปได้!!

ช่วงบ่ายจางซืออี้จำแนกข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างการไปทำงาน
ที่เมือง C ให้เป็นระเบียบ ย้อนคิดไปถึงประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ตอนทำ
โครงการเมือง Z แล้วลงมือแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนๆ อย่างคร่าวๆ

เมื่อจดจอกับอะไรสักอย่างเวลามักจะผ่านไปเร็วเสมอ ไม่ทันไรก็ถึง
เวลาเลิกงานแล้ว

แต่จางซืออี้ยังคงนั่งทำงานที่โต๊ะโดยไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย เขาก้มหน้า
คำนวณอัตราส่วนพื้นที่ความจุและค่าต่างๆ รวมถึงกำหนดพื้นที่ที่จำเป็น
ของอาคารสำนักงาน

“ป้าสี่ ฉันกลับแล้วนะ!” จูหงเจิ้นอ่ยพร้อมรอยยิ้มกรุ้มกรุ้ม

จางซืออี้ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาเพราะไม่อยากเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย
จึงทำแค่มือถือให้ “ไปเถอะๆ”

ทำไมเพื่อนร่วมงานผู้ชายสมัยนี้ เวลาเห็นเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้ชาย
ด้วยกันถูกเจ้านายผู้ชายหยอกล้อแล้วต้องพากันยิ้มนำกลัวๆ แบบนี้ด้วยซะ!

คนในออฟฟิศเริ่มน้อยลงเรื่อยๆ ในที่สุดจางซืออี้ก็คำนวณข้อมูล
ที่เป็นตัวเลขเสร็จหมดแล้วและเริ่มทำแบบร่างได้ ในขณะที่เขากำลังจดจอก
กับการขีดๆ เขียนๆ ลงบนกระดาษเขียนแบบ เสียงของตู้เดีวก็ดังขึ้นอีก
“ยังไม่กลับ?”

จางซืออี้ขมลุกซู่โดยสัญชาตญาณ “ครับ อะ...อีกสักพักถึงจะกลับ”

กู๋เซียวเดินเข้ามาใกล้แล้วโน้มตัวลงเหมือนเวลาที่สอนงานเขาเมื่อก่อน มือข้างหนึ่งวางไว้บนโต๊ะ ส่วนอีกข้างวางไว้บนพนักเก้าอี้ของจางซืออี้ ร่างกาย ส่วนบนของอีกฝ่ายอยู่เหนือศีรษะของเขา “ทำถึงไหนแล้ว”

จางซืออี้รู้สึกเกร็งไปทั้งตัว แม้กระทั่งเส้นที่กำลังเขียนอยู่ ๆ ก็ยัง แข็งที่อู๋ขึ้นมา เขารีบวางปากกาลงแล้วพลิกแปลนไปข้าง ๆ เพื่อให้กู๋เซียวดู พร้อมภาวนาให้อีกฝ่ายขยับออกไปสักหน่อย

แต่กู๋เซียวไม่ได้ขยับสักนิด กวาดสายตามองแปลนที่เขาเขียนพลง ส่งเสียง “อืม” เบา ๆ แล้วจึงเอ่ยต่อ “วันนี้ฉันคุยโทรศัพท์กับผู้อำนวยการ หวัง เขาชื่นชมมากมาย”

จางซืออี้รู้สึกมีความสุขสักพักหนึ่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ค่อนข้างอาย ที่มีความสุขแน่นอนว่าเป็นเพราะได้รับคำชมจากผู้ใหญ่ ส่วนที่รู้สึก อาย โอเค อาจจะเป็นเพราะกู๋เซียวไม่ยอมให้ลู่อื่นที่ทำสิ่งที่โอเคอยู่ได้ยื่น ประโยคเมื่อก็ จึงส่งเสียงทั้งเบาและเนิบนาบราวกับกำลังพูดซิดิโอบุของ จางซืออี้

กู๋เซียวเปิดสมุดบันทึกของเขาเพื่อดูสิ่งที่จดแล้วมาเปรียบเทียบกับ แปลนที่เขียน จากนั้นจึงถามขึ้น “ความสูงของฐานคิดหรือยัง?”

จางซืออี้ชะงักเล็กน้อยแล้วยอมรับในความไม่รอบคอบของตัวเอง “ยังครับ”

เขาจำได้คร่าว ๆ ว่าตำแหน่งที่ตั้งของฐานนั้นอยู่ต่ำกว่าระดับถนน สายหลัก ซึ่งถือว่าไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ทั่วไป แต่กักรู้สึกว่าการที่ ไม่ได้คิดเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของเขาซะทีเดียว

เขารีบเปิดภาพต้นฉบับใน CAD ขึ้นมา แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เพราะ ทุกภาพที่เปิดดูนั้นไม่มีการระบุความสูงของฐานไว้เลยแม้แต่หน่อย

หลังจากมั่นใจแล้วจางซืออี้ก็เอ่ยขึ้น “ในรูปไม่มีบอกครับ”

“ไม่มีก็เลยจะไม่คิด? งั้นการบรรยายน้ำหลังจากนั้นล่ะ จะถมให้เต็ม พื้นที่เลย?” กู๋เซียวชี้ให้เขาเห็นจุดผิดพลาดแล้วจึงเอ่ยต่ออย่างฟอนคลาย “นายมีเบอร์หัวหน้าเจียงไม่ใช่หรือไง โทร.บอกให้เขาหาหน่วยงานรังวัด มาวัดให้ บอกไปว่าต้องการเร็วที่สุด ไม่อย่างนั้นแบบร่างจะเสร็จไม่ทัน

ก่อนตรุษจีนแน่นอน”

จางซืออี้ “...” เซรดต! ทำแบบนี้ได้ด้วยเหรอ

กู่เซียวเงี้ยวไปลักพัก แล้วจู่ๆก็ถามขึ้น “นายวางแผนจะกลับ
หนิงเฉิงเมื่อไหร่ จงตัวรึยัง”

หัวข้อที่เปลี่ยนอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวทำเอาจางซืออี้แทบไปไม่เป็น เขา
ตะลึงอยู่นาน ยังไม่ทันได้ตอบกู่เซียวก็ถามขึ้นอีก “กลับพร้อมฉันไหม”

จางซืออี้ “...”

ประโยคเมื่อไหร่ก็ไม่ถึงเหมือนการกลับบ้านไปฉลองตรุษจีนกับกู่เซียว
เลยละ! ๐.๐

และจางซืออี้ยังพบอีกว่าไม่ใช่แค่ประโยคแรกๆเท่านั้น แต่ประโยค
หลังๆเสียงของกู่เซียวก็เบาเหมือนกัน

ระยะห่างที่ใกล้ขนาดนั้น เสียงทุ้มต่ำที่อาลัยอาวรณ์ ลมหายใจ
สม่าเสมอบที่พัดผ่านแก้มของเขาอย่างใกล้ชิด...จางซืออี้รู้สึกว่าร่างทั้งร่าง
ของเขาร้อนรุ่มขึ้นมาอีกครั้ง จู่ๆก็นึกถึงเรื่องที่ฟูซิ่นซุยเคยเตือนเขา
ก่อนหน้านั้นขึ้นมา “ตึกๆๆ” จากนั้นหัวใจก็เต้นอย่างรุนแรงราวกับจะเด็น
ออกมาข้างนอก

กู่เซียวในโหมดนี้ทำให้เขาต้านทานไม่ไหวจนต้องการหลบหนี “พะ...
ผมซื้อตัวแล้วครับ...” ภายใต้อาณัติสนอหล่อกว่าน จางซืออี้ก็เลือกที่จะ
โกหกออกไป

“อ้อ” กู่เซียวเอ่ยเสียงนิ่งแล้วถามต่อ “ตัววันไหน ก็โมงกี่นาที่”

จางซืออี้แต่งเรื่อง “วันสงท่ายปี ลิบโมง ลิบโมงครึ่งครับ”

กู่เซียวไม่ได้พูดอะไรต่อ ผ่านไปลักพักถึงได้พยักหน้าแล้วตอบแค่
“โอเค” จากนั้นก็ยื่นตัวตรงกับมือที่วางบนโต๊ะเขากลับไปแล้วเดินไปหา
กู่เฉียว

จู่ๆความรู้สึกผิดก็ผุดขึ้นมาในใจของจางซืออี้ และกังวลด้วยว่า
กู่เซียวจะโกรธหรือเปล่าที่เขาบอกปิดความตั้งใจไปแบบนี้

โชคดีที่ไม่กี่นาทีต่อมากู่เซียวที่เหมือนจะตรวจความคืบหน้าของ
กู่เฉียวเสร็จแล้วหันมาเรียกชื่อเขา “จางซืออี้ หยุดทำก่อน มานี่ ไปกิน

ข้าวเย็นด้วยกัน”

นั่นหมายความว่ากู๋เซียวจะเลี้ยงข้าวพวกเขา ในขณะที่ลู่เฉียวดีใจจนกระโดดโลดเต้น แต่จางซืออี้กลับก้มหน้าก้มตาเพราะยังรู้สึกเสียใจที่ตัวเองโกหกไปแบบนั้น

ความจริงกลับด้วยกันก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย กู๋เซียวไม่ได้จะกินเขาลักหน้อย ทำไมเขาต้องโกหกด้วยนะ

กู๋เซียวพาพวกเขาลงมากินข้าวที่ร้านอาหารญี่ปุ่น ไข่แล้ว เป็นร้านเดียวกันกับที่จางซืออี้บังเอิญเจอกู๋เซียวที่หน้าร้านในวันแรกที่ได้อ่าน

ตอนเย็นที่ร้านไม่มีอาหารชุด กู๋เซียวให้พวกเขาดูเมนูแล้วสั่งอาหารเองเลย จางซืออี้สั่งข้าวไก่เทอริยากิที่ชอบที่สุดอย่างเคยชิน กู๋เซียวเองก็สั่งข้าวหน้าเนื้อไข่ออนเซ็นเหมือนเดิม มีเพียงลู่เฉียวเท่านั้นที่ปกติไม่ค่อยกินอาหารแบบนี้ก็เลยลังเลอยู่นาน จนสุดท้ายจึงสั่งทงคัตสึริมาเม็งตามคำแนะนำของจางซืออี้

เมื่ออาหารมาเสิร์ฟ ลู่เฉียวก็กินไปด้วยถอนหายใจไปด้วย “อรร้อยก็อรร้อยอยู่หรอก แต่บะหมี่สามแค้นี่ลึบหยวนเลยเหวอ แพงมาก!”

จางซืออี้หัวเราะ “ยังไงกู๋กังกี้เลี้ยง นายไม่ได้จ่ายเองซะหน่อย”

ลู่เฉียวดูดเส้นดัง “ซู้ด ๆ” แล้วพูดขึ้น “ฉันรู้สึกเหมือนกำลังกินเงินเลย คำนี้สองหยวน...ซู้ด...โอ๊ะ คำนี้คำใหญ่ห้าหยวนละกัน”

จางซืออี้ “...”

กู๋เซียวมองลู่เฉียวพลาบเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ทำไมนายไม่คิดว่าแปลนที่นายเขียนก็หยวน เขียนเยอะก็หาเงินคืนมาได้เยอะ”

ลู่เฉียวเอียงศีรษะ “กู๋กังกี้พูดถูก! กินอิ่มแล้วรีบกลับไปตั้งใจทำงานกันเถอะ! เย้!”

จางซืออี้ได้ยืนดังนั้นก็พิงหลังขึ้นมาเช่นกัน หลังจากกินเสร็จพวกเขา ก็กลับไปทำโอ้ที่อีกสองชั่วโมง กู๋เซียวเองก็อยู่กับพวกเขาจนถึงสามทุ่มครึ่งถึงเลิกงานพร้อมกัน

เมื่อกลับถึงห้องในตอนค่ำแล้วเห็นฟูชินฮุย จางชื่ออี้ก็พูดขึ้นทันที “เพื่อนรัก ไม่เจอกันแค่วันเดียวแต่นานเหมือนสามปีเลย!”

ฟูชินฮุย “...”

จางชื่ออี้รู้สึกตามที่พูดจริงๆ ปกติเขาต้องออกไปทำงานตั้งแต่เช้าและกลับมาถึงค่ำๆ จึงเจอหน้าฟูชินฮุยน้อยมาก ถึงแม้จะอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน แต่เขากลับรู้สึกว่าเขาแทบจะกลายเป็นคนที่ไม่รู้จักกันอยู่แล้ว

ไหนจะเจ้าเงินจ้าวอีก ไม่เจอแค่สองวันเหมือนจะตัวโตขึ้นหนึ่งปี

วันนี้อารมณ์ฟูชินฮุยค่อนข้างดีไม่น้อย หลังจากเตรียมใจหลายนาที จึงบอกจางชื่ออี้ “ฉันหางานได้แล้ว”

จางชื่ออี้ตกใจ “อะ? จริงหรือ! งานอะไร?”

ฟูชินฮุยหัวเราะ “หึๆ” แล้วอธิบาย “ตอนเย็นไม่กี่วันก่อนฉันพาเงินจ้าวไปเดินเล่นแล้วเจอผู้หญิงคนหนึ่งที่เรียนจบจากฝรั่งเศส และตอนนั้นทำธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องสำอาง”

จางชื่ออี้เหลือบมองฟูชินฮุย “เธอคงไม่ให้นายไปขายเครื่องสำอางหรือใช้ไหม?”

ฟูชินฮุย “นายอย่าเพิ่งขี้ดลี ฟังฉันเล่าก่อน”

จางชื่ออี้กำลังหน้าผกไม่ใส่แก้วอยู่ในห้องครัว “นายพูดต่อเลยๆ”

ฟูชินฮุย “ขายเครื่องสำอางเป็นแค่อาชีพหลัก เธอยังมีอาชีพเสริมเป็นคลับของคนเรียนจบเมืองนอกที่เธอตั้งขึ้นเองเพื่อจัดกิจกรรมคบหาสมาคมสำหรับชายหญิงโสดฐานะดีในไท่เฉิง ปัจจุบันคลับของเขามีสมาชิกที่เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าหนึ่งพันคนแล้ว สัปดาห์หนึ่งเธอจะจัดกิจกรรม 1 - 2 ครั้ง ส่วนสถานที่จัดงานก็จะเลือกเฉพาะสถานที่ที่มีระดับเท่านั้น อย่างใจกลางเมืองที่ติดชายหาด คาเฟ่ชื่อดัง บ้านพักตากอากาศ คฤหาสน์ชื่อดัง...”

จางชื่ออี้เดินมาหนึ่งที่เซฟาแล้วเร่งรัด “นายรีบเข้าประเด็นหลักเร็วๆ!”

ฟูชินฮุย “เธอเสนอให้ฉันไปเป็นแขกรับเชิญขายประจำของกิจกรรมบางส่วน ค่าจ้างหนึ่งพันแปดร้อยหยวนต่อครั้ง เดือนหนึ่งไปแค่สามสี่ครั้งเท่านั้น”

ตอนแรกจางซื่ออี้ตกใจกับคำออกงานต่อครั้ง จากนั้นสติถึงกลับมา “เดี๋ยวนะๆ นี่มันเหมือนปาร์ตี้ดับบอดเลยนี่!”

ฟู่ซิ่นสุ่ยกระแอมเบาๆ “จริงๆ ก็เป็นคลับดับบอดแบบตบตานั่นแหละ”

จางซื่ออี้ถามฟู่ซิ่นสุ่ย “จ้ะนายทำหน้าที่อะไร หรือว่าจะเป็นตัวละคร ลีคลับเหมือนที่เคยได้ยินมา”

ฟู่ซิ่นสุ่ยตอบตรงไปตรงมา “ใช่ เธอบอกว่าในคลับจำเป็นต้องมีผู้ชายและผู้หญิงหน้าตาดีที่จบจากเมืองนอกและมีพื้นฐานทางการเงินที่ดี เพื่อดึงดูดให้คนเข้ามาเป็นสมาชิก หลังจบกิจกรรมทุกครั้งพวกเขาจะโพสต์รูปในวีแชทและสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ”

จางซื่ออี้ “พวกเขาได้กำไรจากอะไร ค่าสมาชิกหรือ”

ฟู่ซิ่นสุ่ยส่ายหน้า “ไม่ใช่ กำไรมาจากค่าเข้ากิจกรรม ทุกคนที่เข้าร่วมปาร์ตี้จำเป็นต้องยืนยันตัวตนตามระเบียบและต้องจ่ายเงินด้วย ค่าสุดก็สามร้อยถึงห้าร้อยหยวน สูงหน่อยก็เป็นพันหยวน ครั้งไหนมีคนร่วมงานเยอะค่าเข้าก็จะถูกลง บางครั้งพวกเขาก็จัดปาร์ตี้เป็นกลุ่มวีไอพี จำกัดจำนวนคนเข้าเพียงห้าสิบคนเท่านั้น กรณีนี้ค่าเข้างานจะสูงมาก”

ฟู่ซิ่นสุ่ยคำนวณให้ดู บอกว่าแต่ละครั้งที่จัดกิจกรรม ผู้หญิงคนนี้สามารถหาเงินได้หลายหมื่นหยวน และตอนนี้เธอก็มีรายได้สูงถึงเดือนละสองแสนหยวน

จางซื่ออี้ฟังจบก็ได้แต่อ้าปากค้าง ทำไมคนอื่นถึงหาเงินได้เยอะขนาดนี้กันนะ!

“แต่ว่าเธอเปิดเผยข้อมูลทุกอย่างให้นายฟังหมดเปลือยกขนาดนี้แล้ว นายก็ยังยินดีจะไปเป็นตัวละครให้เธออีกหรือ” จางซื่ออี้ขมวดคิ้วและเอ่ยอย่างเป็นกังวล “อีกอย่าง ฉันพูดแล้วนายห้ามโกรธนะ ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ามันเหมือนนางโฮสต์เลยละ”

ฟู่ซิ่นสุ่ยถึบออกไปทีหนึ่ง จางซื่ออี้รีบหลบแล้วถดตัวไปอยู่มุมโซฟา แต่ปากก็ยังคงตะโกนเสียงดัง “เธอให้นายไปเป็นแขกรับเชิญประจำเพื่อดึงดูดนักศึกษาแลกเปลี่ยนผู้หญิงให้มาเข้าร่วมกิจกรรม แต่ผู้หญิงพวกนั้น

ไม่เข้าใจนายหรือ? ที่พวกเธอมาก็เพราะรูปร่างหน้าตานาย เวลาสังสรรค์ นายจะต้องดื่มเป็นเพื่อน คอยเป็นเพื่อน หัวเราะเป็นเพื่อน เหลือแค่นี้ไม่ได้ นอนเป็นเพื่อน...เออละ แต่ถ้านายอยากนอนด้วยก็ไม่ผิด แบบนี้ถ้าไม่ให้ เรียกว่าโฮสต์แล้วจะเรียกว่าอะไร เฮ้ยๆๆ สุภาพบุรุษที่ดีห้ามลงมือลงมือ! นายบอกแล้วไงว่าจะไม่โกรธ!”

ฟูซึนซุยขึ้นคร่อมบนร่างจางชืออี้ ขาข้างหนึ่งวางยันกับขอบโซฟา เพื่อไม่ให้จางชืออี้หนี เขาก็ข้างกอดต้นขาอีกฝ่ายไว้ ส่วนมือทั้งสองข้าง ก็กดที่แขนและไหล่จางชืออี้ อย่างแน่นหนา จากนั้นก็กดฟันพูด “นายบอก ว่าฉันเป็นโฮสต์? งั้นฉันจะฝึกกับนายก่อนละกัน ดูซิว่าฝีมือฉันจะผ่าน หรือเปล่า!”

จางชืออี้ร้องลั่นพร้อมขจัดขึ้นไปด้วย “F*ck! ฉันพูดเรื่องจริงนะ!”

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังทะเลาะกัน ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกเปิด เข้ามา เจียงไห่กับเถียนอวี่จึงเดินเข้ามาข้างใน หลังจากเรียกชื่อฟูซึนซุย ก็เหลือบไปเห็นภาพบนโซฟา

จางชืออี้ “...” (๐๐)

ฟูซึนซุย “...” (= =)

เจียงไห่ถอยหลังหนึ่งก้าวพลางหัวเราะแห้ง “เหะๆ พะ...พวกนาย ...ต่อกันเถอะ...”

เถียนอวี่จึงปิดหน้าอย่างเขินอาย “เอ่อ พวกเราไม่รู้ว่านายสองคน กำลังทำ...เอ่อ...”

จางชืออี้ “...” (= = =)

เวรแล้ว จะแก้ตัวยังไงถึงจะฟังขึ้นล่ะเนี่ย!

จางชืออี้รีบอธิบายอย่างรวดเร็ว “มะ...ไม่ใช่อย่างที่พวกนายเห็นนะ!”

ฟูซึนซุยเองก็พยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ต่อมาทั้งสองคนรีบผละ ออกจากกันอย่างรวดเร็วแล้วแยกไปนั่งคนละมุมของโซฟา เว้นที่ว่างตรง กลางไว้มากถึงหนึ่งเมตร แต่นั่นยิ่งดูกระอักกระอ่วนเหมือนกำลังปิดบัง ความจริงยิ่งกว่าเดิม

จางชืออี้อธิบายหน้าดำหน้าแดง “เมื่อกี้พวกเราแค่เล่นกันเฉยๆ!”

เจียงไห่ & เกียนอวี่จิ้ง “...”

ฟู่ซิ่นสูยพยักหน้าอีกครั้ง แต่ต่อมาก็ขมวดคิ้วเมื่อคิดว่านี่มันไม่ถูกต้อง อะไรคือ “เล่นกันเฉยๆ” เขามองจางซืออ้ออย่างแปลกใจ “เล่นกันเหวอ” แต่พอพูดออกไป ฟู่ซิ่นสูยถึงได้พบว่าคำถามของตัวเองค่อนข้างกำกวม

เจียงไห่แข็งเป็นหินไปเรียบร้อย ตอนนั้นส่องเหมือนลูกสุนัขคลอนจนเบลออกไปหมด - F*ckkkk ที่แท้ก็ตีตรุมเมทสองคนของเขาก็เป็นคู่เกย์กันจริงๆ เหวอเนี่ย!

เกียนอวี่จิ้งหน้าแดงแจ๋ ถึงแม้จะดูเขินอาย แต่ดวงตาของเธอลกลับมีประกายบางอย่างแบบเดียวกับปีศาจเล่นตลกซุบซิบจางซืออ้ออย่างกับแกะ...

“ไม่ๆๆ! พวกเราแค่กำลังทะเลาะกัน...” จางซืออ้อกุมขมับนั่งคุกเข่าแล้วโขกหน้าผากเข้ากับผนังโซฟา

ฟู่ซิ่นสูยกระแอมเบาๆ แล้วเอ่ยอย่างสงบ “พวกนายอย่าเข้าใจผิดเมื่อที่ฉันบอกเสียว่าเรื่องที่ฉันได้งาน จากนั้นมีปัญหาหนักหน่วงก็เลยทะเลาะกัน”

เจียงไห่พยักหน้าแข็งขัน ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง นายหางานได้ตั้งนั้นพวกนายก็เลยดีใจมากจนอยาก...บนโซฟา F*ckkkkk!

ฟู่ซิ่นสูยแหบกระอักเลือด เอามือทาบอกเอนตัวฟังโซฟาอย่างอ่อนใจ - สองคนนั้นคิดลึกเกินไป เมื่อก่อนพวกเขาแค่แสร้งๆทำเป็นไม่สนใจก็พอ แต่ตอนนี้ยังอธิบายยิ่งไปกว่านี้ใหญ่

บรรยากาศภายในห้องแปลกประหลาดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เจียงไห่กับเกียนอวี่จิ้งยังคงยืนเงียบๆ อยู่ใกล้ๆ กับประตูทางเข้า ราวกับตรงนั้นเป็นเขตปลอดภัย ถ้าพวกเขาก้าวออกมาแม้แต่ก้าวเดียวก็จะถูกรัศมีของเกย์ที่อยู่รอบตัวฟู่ซิ่นสูยและจางซืออ้อยิงใส่จนร่างพุน

เกียนอวี่จิ้งเห็นเจียงไห่ยังคงตะลึงจนพูดไม่ออกจึงทำหน้าที่อธิบายแทน “ขอโทษจริงๆ นะ พวกเราไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวนพวกนาย แต่เพื่อวันนี้ผ่านมาแถวนี้พอดี คิดว่าไม่ได้เจอพวกนายนานแล้ว อีกอย่างพอหยุดตรุษจีนคงไม่ได้เจอกันอีกนาน วันนี้เราเลยแวะมาหาแล้วก็ถือ

โอกาสเอาบุญแจ่มาคืนด้วย...” เธอเอ่ยอย่างรู้สึกผิด “พวกเราควรโทร.มาบอกล่วงหน้าก่อน”

ฟูซิ่นสูยปวดหัวจนไม่รู้จะอธิบายยังไง แต่ทันใดนั้นเถียนอวี่จิ้งก็กรี๊ดขึ้นมาอย่างตื่นเต้นขณะมองบางอย่างบนพื้น “อ้ายยย น่ารักจัง!”

ที่แท้ก็เป็นเงินจ้าว เมื่อก็ความสนใจของทั้งสองคนต่างพุ่งไปที่ไซฟา จึงไม่ได้สังเกตการมีอยู่ของมัน ดังนั้นเงินจ้าวก็เลยเข้ามาหาเพื่อเรียกร้องความสนใจ

เถียนอวี่จิ้งถูกอันจนต้องนั่งยองๆ ลงไปเล่นกับมันบนพื้น เจียงไห่เองก็หลุดออกจากภวังค์ “เอ๋? หมาที่พวกนายเลี้ยง?”

บรรยากาศผ่อนคลายลงมากทีเดียว ฟูซิ่นสูยและจางซืออ้อถอนหายใจโล่งอก ดูเหมือนว่าการเลี้ยงหมาตัวนี้ก็ได้ประโยชน์ไปซะทีเดียว

“อืม เลี้ยงได้เดือนกว่า ๆ แล้ว” ฟูซิ่นสูยลุกขึ้นแล้วเดินไปหา “วันที่นายแน่ใจว่าจะไม่พักต่อนั้นแหละที่ฉันเริ่มเลี้ยง”

“พวกนายแจ้งเป็นบ้า” เจียงไห่หัวเราะพลางส่งผลไม้ที่ซื้อมาฝากพวกเขาให้ฟูซิ่นสูย จากนั้นก็นั่งลงข้างๆ แพนสาวเพื่อสำรวจลูกหมาตัวนี้ “โกลเดินเหินดูเชื่องฟังดี มันชื่ออะไร”

ฟูซิ่นสูย “เงินจ้าว”

เจียงไห่ “เงินจ้าว? ฮ่าฮ่า ชื่อดีจริงๆ ดูเหมาะกับนาย”

ฟูซิ่นสูย “...”

จางซืออ้อเดินเข้ามาหาเงินจ้าวบ้างพร้อมทำเสียงฮึดฮัด “เจ้าหมาโง่มีคนมากก็ไม่เท่า ฉันเลี้ยงแกลไว้ตั้งโชว์เฉยๆ หรือไง ไม่ต้องมามองฉัน! นอกจากกินกับแอมแบวแล้วแกก็ยังฉี่ไม่เป็นที่ ที่ฉี่ใส่รองเท้าฉัน ฉันยังไม่ได้ชำระแค้นเลยนะ!”

จางซืออ้อมีรองเท้าผ้าใบหนังสีดำสวยมาก ๆ คู่หนึ่งที่ตั้งชื่อมาจากอังกฤษ รองเท้าคู่นี้ทั้งพอดีเท้าและใส่สบาย แถมยังใส่ได้ทุกโอกาส เพราะใส่บ่อยเขาก็เลยไม่ได้เก็บเข้าชั้นรองเท้า เช้าวันหนึ่งเขาริบทันไปทำงาน แต่เมื่อสวมรองเท้ากลับรู้สึกว้าวุ่นในเปียกๆ พอดูให้ดีถึงได้รู้ว่าเป็นฉี่ของเจ้าเงินจ้าว

รองเท้าหนังเปียกน้ำไม่ได้ ดังนั้นรองเท้าที่แช่ฉี่สุนัขทิ้งไว้ทั้งคืน จึงไม่ต่างอะไรกับรองเท้าที่พังแล้ว ตอนนั้นจางซืออี้โมโหมากจนเกือบ ถอนขนเจ้าเงินจิวให้หมดตัว!

เงินจิวตัวลั่นเทาเมื่อได้ยินจางซืออี้ดำ ธิบซุกตัวเข้าไปหาเถียนอวี่จิ้ง แล้วหันกันให้จางซืออี้

เถียนอวี่จิ้งถูกออกด้ออันจนใจอ่อนไปหมด “โอ้ ๆ เด็กน่าสงสาร จางซืออี้ นายอย่าโกรธมันเลย มันยังเด็กอยู่นะ”

เจียงไ่ช่วยพูดอีกแรง “ใช่ ๆ มันยังเด็ก พวกนายต้องค่อย ๆ สอน เตียวมันก็เชื่อฟังเอง อีกอย่างเลี้ยงหมาในเมืองก็ต้องสอนให้มันเงียบ ๆ ไม่อย่างนั้นถ้าเห่าขึ้นมาจะไปรบกวนคนอื่นได้... มาที่เร็ว ๆ เลี้ยวเงินจิว มาให้ลูกกอดหน่อย!”

จางซืออี้มูมปากกระตุก ทำไม่อยู่ ๆ เขาก็รู้สึกว่บรพยาภาคตอนนี้ มันแปลก ๆ เหมือนเขากับฟูซินอันมีลูกแล้วเพื่อน ๆ มาเยี่ยมแบบนั้นเลย ละ (= _ =)

เจียงไ่ถามอีก “มันนอนตรงไหน แล้วกินอะไร”

ฟูซินสุขชี้ไปยังถาดข้าวและถาดน้ำที่วางไว้หน้าประตูห้องน้ำ “กินอาหารเม็ดแล้วก็นอนข้าง ๆ โซฟาในห้องนั่งเล่น มีที่นอนสำหรับหมาให้มัน นะ”

เจียงไ่พยักหน้า “ดีมาก ดีมาก”

จางซืออี้คิดในใจ ถ้าบอกไปว่าตอนแรกฟูซินสุขตั้งใจจะเลี้ยงมันไว้ในห้องนาย นายจะยังพูดว่าดีมากอยู่อีกไหม!

“นายบอกว่าหางานได้แล้ว คือยังไง” เจียงไ่เล่นกับเงินจิวได้สักพัก ก็นึกถึงเรื่องสำคัญขึ้นมา

ทั้งสองคนนั่งลงบนโซฟา ฟูซินสุขเล่าเรื่องที่ตัวเองเพิ่งคุยกับจางซืออี้ ให้เจียงไ่ฟัง ส่วนเถียนอวี่จิ้งก็ถือถาดผลไม้เข้าไปในครัวเพื่อจัดใส่จาน โดยมีจางซืออี้เป็นผู้ช่วย จากนั้นทั้งสองคนก็ถือจานผลไม้และชาร้อนออกมา รวบรวมสนทนา

จางซืออี้นั่งไขว่ห้างหยิบถุงนเข้าปากแล้วเอ่ยขึ้น “เมื่อกี้พอฉันบอกว่า

งานของเขาเหมือนโฮสต์ อยู่ๆ เขาก็โมโหแล้วจะทำร้ายฉัน แต่พวกนายเข้ามาพอดีก็เลยเป็นอย่างที่เห็นนั่นแหละ”

เจียงไห่พยายามไม่คิดถึงฉากที่เห็นเมื่อกี้แล้วพุ่งความสนใจไปที่งานของฟู่ซิ่นสูยอย่างเดียว “แล้วตัวนายเองคิดว่าไง ฉันคิดว่าเงินแค่นั้นนายคงไม่ขาดแคลนหรือไงใหม่ล่ะ”

ฟู่ซิ่นสูยถอนหายใจเบาๆ แล้วเริ่มเล่าความคิดเห็นของตนเอง “ใช่สิ่งที่ฉันสนใจไม่ใช่เงิน ได้ครั้งละพันแปดร้อยสี่ร้อยยี่สิบตัวหนึ่งไม่ได้ด้วยซ้ำที่ฉันสนใจคือผลประโยชน์ระยะยาวจากการทำงานนี้ต่างหาก สถานการณ์ของบ้านฉันก็อย่างที่เคยบอกไป แต่เสียอีกจะรู้มากกว่านั้นนิดหนึ่ง เขาเป็นว่าก่อนหน้านั้นฉันใช้ชีวิตตามใจตัวเองและเขาแต่คิดในแง่ร้ายมาตลอด”

เจียงไห่ทำปากย่นและพยักหน้าหงิกๆ เห็นด้วย

ฟู่ซิ่นสูยยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบหน้า ทอดสายตาไปยังโต๊ะรับแขกแล้วเอ่ยต่อ “หลายวันก่อนเสียอ้อให้กำลังใจและบอกให้ฉันลุกขึ้นสู้ ฉันลองคิดดูและรู้สึกว่ามันก็จริงอย่างที่หมอนี้พูด ช่วงนี้ฉันก็เลยลองออกไปหางานหลายอย่าง แต่พูดตามตรง งานที่เหมาะกับฉันมันมีน้อยมากจริงๆ”

เจียงไห่พยักหน้าอีกครั้ง “ไม่แปลกหรอก นายไม่ได้ใช้ทักษะที่เรียนมาตั้งครึ่งปีแล้ว แกมตอนนี้ธุรกิจนี้ก็กำลังอยู่ในช่วงซบเซา อีกอย่างนี่ก็เป็นช่วงปลายปีด้วย เลยยากมากที่จะหางานดีๆ ที่ตรงกับสายงานได้”

แต่ถ้าจะให้เปลี่ยนสายงาน นอกจากภาษาอังกฤษที่ฟู่ซิ่นสูยพูดได้ค่อนข้างคล่อง อย่างอื่นที่พอดูได้ก็มีแค่หน้าตา นิสัยเฉพาตัวและกวีภูมิหลังทางครอบครัวเท่านั้น แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์อะไรในเมืองใหญ่อย่างไ่เหิงที่ต้องแข่งขันกันอย่างยุติธรรม บริษัทที่มีมาตรฐานต่างก็คัดเลือกผู้สมัครจากความสามารถทั้งนั้น

อีกอย่างชีวิตฟู่ซิ่นสูยก็ไม่เคยลำบาก คนนี้ลึยอย่างเขาไม่มีทางปรับตัวให้เข้ากับงานในบริษัทเล็กๆ ที่ต้องเริ่มงานเก้าโมงเช้าเลิกงานห้าโมงเย็นได้แน่นอน

ฟู่ซิ่นสูยว่า “ต่อมาฉันถึงพบว่าถ้าฉันอยากมีจุดเริ่มต้นที่ดี มีทางเดียวคือต้องพึ่งพาเส้นสายของครอบครัว ไม่ว่าจะป็นพ่อกับแม่หรือว่าเพื่อน ๆ

ของพวกเขา...แต่ฉันไม่อยากฟังพวกเขา ดังนั้นถ้าตัดเรื่องภูมิหลังทางครอบครัวออกไป ฉันก็รู้จักแค่พวกนาย แต่พวกนายเองก็เพิ่งเริ่มต้นทำงานเหมือนกัน นอกจากนี้ให้กำลังใจก็ไม่สามารถช่วยอะไรฉันได้อีก”

พอนึกถึงความอ่อนแอและไร้กำลังของตัวเอง จู่ ๆ จางซืออี้ก็เศร้าขึ้นมา เขาเองก็อยากจะทำอาชีพที่สบายแล้วพูดแต่แบบที่เดินเข้าพูดข้าง “ฉันมีกินมีใช้ยังงี้ก็ต้องแบ่งนายอยู่แล้วเพื่อน” “ถ้าไม่ไหวก็มาหาฉัน...” แต่ตอนนี้เขาไม่มีศักยภาพแบบนั้นเลยแม้แต่น้อย

ฟู่ซินซุ่ยเงียบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “ฉันได้ยินผู้หญิงคนนั้นพูดว่า ตอนแรกที่เธอก่อตั้งคลับเด็กจบเมืองนอกขึ้นมา มีสมาชิกแค่สิบกว่าคนเท่านั้น โดยเธอเริ่มจากการนัดคนรู้จักมาจัดปาร์ตี้ด้วยกันก่อน ต่อมาคนนั้นก็ชวนคนนี้ ใครมีเพื่อนก็ชวนเพื่อนมา จนเกิดธุรกิจขึ้นหลายคู่ สุดท้ายเธอก็มองเห็นโอกาสทางธุรกิจจากการจัดกิจกรรมนี้”

ฟู่ซินซุ่ยมองไปยังจางซืออี้ “นายจำหลายวันก่อนที่บริษัทนายกับอีกบริษัทหนึ่งนัดส่งสร้อยเพื่อกระชับสัมพันธ์กันหลังจากงานเลี้ยงประจำปีของบริษัทนายจบลงได้ไหม ที่นายโทรมาเรียกฉันให้ไปร้องคาราโอเกะด้วยกัน แล้วจากนั้นก็ผู้หญิงหลายคนส่งข้อความมาหาฉัน...”

จางซืออี้พยักหน้า ครั้งนี้เขาตั้งใจฟังมาก ตอนแรกเขาคิดด้วยซ้ำว่า ฟู่ซินซุ่ยเอาแต่พูดแต่ไม่ยอมลงมือทำอะไรสักอย่าง บอกว่าจะลุกขึ้นสู้ แต่กลับเอาหามาเลีย คิดไม่ถึงถึงเลยว่าช่วงนี้อีกฝ่ายจะคิดเยอะและคิดลึกซึ้งขนาดนี้

ฟู่ซินซุ่ย “ที่จริงก่อนหน้านี้ฉันยังสงสัยอยู่เลยว่าผู้หญิงเจ้าของคลับคนนี้ได้คุยโวเท่านั้น แต่พอได้ไปร่วมสังสรรค์กับบริษัทนายวันนั้น ฉันถึงได้เอาสองเรื่องนี้มาเชื่อมโยงกันและพบว่าจริง ๆ แล้วมันไม่ได้ต่างกันเลย”

ฟู่ซินซุ่ยเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้วมองไปยังทุกคน “ผู้หญิงคนนั้นมีรายได้เดือนละหลายแสนหยวน พวกนายคิดว่าเป็นเพราะอะไร เพราะเธอไอคิวสูงหรือเพราะเธอมีภูมิหลังที่ยิ่งใหญ่หรือ ไม่ใช่เลย ทั้งหมดนี้เป็นเพราะคอนเนกชันเท่านั้น เริ่มต้นจากไม่มีอะไรเลย จากหนึ่งเป็นสิบ

จากสิบเป็นร้อย...ในสังคมทุกวันนี้ คนคืออะไร คนก็คือโอกาสทางธุรกิจ ก็คือเงินไง”

ทุกคน “...”

ฟูซิ่นสูยกกล่าวอย่างหนักแน่น “นี่เป็นเหตุผลที่ฉันตอบรับเธอว่าจะทำงานนี้ ถ้าต้องการอิสระ ฉันก็จำเป็นต้องสร้างคอนเน็กชั่นของตัวเอง ขึ้นมาก่อน ที่คลับนั้น คนที่เข้าร่วมส่วนมากก็มีพื้นฐานทางการเงินแบบเดียวกับฉัน เธอใช้ประโยชน์จากฉัน ฉันก็ใช้ประโยชน์จากเธอ นี่เป็นแค่ก้าวแรกที่ฉันจะทำเพื่อเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เป็นอยู่ตอนนี้เท่านั้นเอง”

หลังจากฟังฟูซิ่นสูยกอธิบาย จางซืออี้ก็รู้สึกตื่นเต้นใจและนับถืออีกฝ่ายขึ้นมาทันที ความกังวลใจก่อนหน้านี้หายไปหมด เขากลับรู้สึกที่ตัวเองดูถูกฟูซิ่นสูยกเกินไป ถึงแม้ช่วงนี้อีกฝ่ายจะดูแข็งขิม แต่ถึงยังไงหมอนี้ก็โตมาในสิ่งแวดล้อมที่ต้องบราซิงดีซิงเต็นตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ดังนั้นด้วยความรู้ที่สั่งสมจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ยังไงก็ไม่มีทางไร้ความสามารถแน่นอน

เจียงไห่เอ่ยอย่างเห็นด้วย “นายคิดได้รอบคอบมาก จริงอย่างที่นายบอก ยิ่งติดต่อกับคนเยอะ โอกาสที่ตามมาก็ยิ่งมีเยอะ ไม่นานนายอาจจะได้เจอเพื่อนดี ๆ และได้ร่วมงานกันในอนาคตก็ได้ ไม่ต้องรีบ ค่อย ๆ คิดไปเรื่อย ๆ ถ้าตอนนั้นต้องการความช่วยเหลืออะไรก็บอกพวกฉันได้ ห้ามอายที่จะบอกเด็ดขาด แล้วพวกฉันก็ได้มีแค่ความสามารถในการสนับสนุนกับให้กำลังใจนายสักหน่อย ไซ้ไหมเสี่ยวอี้”

จางซืออี้นิ่งทำท่าหมดอาลัยตายอยากบนโซฟา “เงินฉันไม่มี ฉันมีแค่ชีวิตที่จะให้”

เจียงไห่ “พริตตด!”

พวกเขาคุยกันไปเถียงกันไปอีกสักพักใหญ่ ๆ จนเห็นว่าดีก็มากแล้ว เจียงไห่และเถียนอวี่จึงจึงขอตัวกลับ

จางซืออี้ล้างหน้าแปรงฟันเพื่อเตรียมตัวเข้านอน แต่พอแปรงฟันไปได้สักพักก็นึกถึงเรื่องในวันนี้ตัวเองโกหกภู่เขี้ยวขึ้นมาได้ เขารีบคายฟองทิ้งแล้วบ้วนปากให้เรียบร้อย จากนั้นก็ตั้งกางเกงลงแล้วนั่งบนชักโครก ทำ

ถูกระส่วนตัวไปพร้อมกับหีบโทรศัพท์ออกมาเปิดแอฟของตัวรถไฟความเร็วสูงไปด้วย

วันสุดท้ายของปี วันสุดท้ายของปี เวลาสิบโมงครึ่ง สิบโมงครึ่ง...

...F*ck! ไม่มีรถรอบสิบโมงครึ่ง?! (# ° ๘ °)

มีรอบเก้าโมง สิบเอ็ดโมง แต่ไม่มีรอบสิบโมงเลย!

จางซื่ออี้ตกใจสุดขีด ช่วยแล้ว ถ้าหากกู้เชียวถูกรอบรถไฟของวันส่งท้ายปีแล้วเหมือนกันล่ะ คำพูดโกหกโง่ ๆ ของเขาต้องถูกจับได้แล้วแน่ๆ! อีกอย่างตัวของวันส่งท้ายปีก็ขายไปหมดแล้ว เหลือแค่รอบสี่ทุ่มกว่าเท่านั้นที่ยังมีตัวยู่...แต่กลับเวลานั้นจะไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว! อาหารกินเลี้ยงข้ามคืนคงเย็นสนิทหมดแล้ว!

“อ้ากกกก...” จางซื่ออี้เครียดจนเบ่งอึไม่ออก

หลังจากเบ่งจนหน้าดำหน้าแดงเป็นเวลานาน ในที่สุดก็ปลดปล่อยออกมาอย่างยากลำบาก พอท้องโล่งสมองก็แล่นทันที!

เขาคิดวิธีแสร้งล้าเลิกออกแล้ว - จางซื่ออี้รีบเปิดทีวีแชทแล้วส่งข้อความไปหาตู้เชียวทันที [ตู้จิง ที่ผมบอกคุณเมื่อตอนเย็นว่าผมจองตัวรถไฟแล้วจริงๆ แล้วผมให้เพื่อนจองให้และคิดว่าเขาคงจองให้เรียบร้อยแล้ว แต่พอตอนค่ำผมถามไปเขากลับบอกว่าลืมจองให้! ดังนั้นผมเลยคิดว่าผมกลับกับคุณก็ได้ครับ...]

จางซื่ออี้จัดการตัวเองจนสะอาดแล้วดื่งกางเกงขึ้น จากนั้นก็หลงระเรีงกับคำโกหกอันไร้ที่ติของตัวเองไปด้วย และรอคอยการตอบกลับของตู้เชียวอย่างกระวนกระวายใจไปด้วย

แต่เดี๋ยวนะ แทบจะไม่มีตัวรถไฟในวันส่งท้ายปีเหลือแล้ว ถ้าตู้เชียวซื้อตัวของตัวเองแล้ว จะทำยังไงดีล่ะ

ใช่ นี่มันก็ผ่านมาหลายชั่วโมงแล้วตั้งแต่ที่เขาปฏิเสธอีกฝ่าย ตัววันตรุษจีนหายากจะตาย ตู้เชียวคงไม่เสียเวลารอนานขนาดนั้นหรอก...

อ้ากก! จางซื่ออี้เริ่มเครียดขึ้นมาอีกครั้ง!

แต่ยังดีที่ตู้เชียวตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว [โอ้ เทอ ๆ]

...โอ้ เทอ ๆ หมายถึงอะไร แล้วทำไม “เทอ ๆ” มันให้ความรู้สึก

เหมือนกำลังเยาะเย้ยกันแหละ (=.=)

กู๋เซียว [ฉันไม่ได้ซื้อตัว]

เห็นดังนั้นจางซืออี้ก็โล่งใจขึ้นมาทันทีและรีบถามอีกฝ่าย [เมื่อก็
ผมดูแล้ว ตัวกลับหนึ่งเหิงของวันตรุษจีนเหลือแค่ตอนกลางคืน ทำยังไง
ดีครับ หรือพวกเราต้องนั่งรถบัส]

กู๋เซียว [ไม่ต้อง ฉันจะขับรถกลับ]

จางซืออี้ [...คุณมีรถเหรหือครับ]

กู๋เซียว [อืม]

จางซืออี้ “...” F*ck! ที่แท้กู๋เซียวก็เป็นกลุ่มคนทำงานที่มีรถยนต์
เป็นของตัวเอง! แต่ทำไมถึงไม่ขับรถมาทำงานล่ะ ก่อนหน้านี้ที่นัดเขาไป
ดูลานจอดรถที่อยู่เนิ่นสแควร์ทำไมไม่ขับรถไป

กู๋เซียวรีบส่งข้อความต่อมาทันทีโดยไม่ทันให้เขาได้คิดอะไรไร้สาระ
[นับจากวันส่งท้ายปีไปเจ็ดวันจะไม่มีรถเก็บค่าทางด่วน ตอนนั้นรถจะติด
มาก ต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้ามีเด]

จางซืออี้ [ก็โหมงครับ]

กู๋เซียว [ดีสามครั้ง ดินไหวใหม่]

จางซืออี้ [...] ดีสามครั้งเขายังนอนตัวเป็นขนอยู่เลย! แบบนั้น
ไม่ต้องนอนเลยทั้งคืนยิ่งจะดีกว่า! (=≡=)

กู๋เซียว [เพื่อประหยัดเวลา วันนั้นฉันจะไม่ย้อนไปรับนาย ถ้านาย
ไม่มาหาฉันให้ตรงเวลาตอนดีสามครั้ง นายก็ต้องเก็บของมานอนที่บ้านฉัน
ล่วงหน้าหนึ่งคืน]

หัวใจของจางซืออี้เต้นไม่เป็นจังหวะอีกแล้ว ทำงัดออกจากที่พัก
ตอนดีสามครั้งไม่มีทั้งรถไฟใต้ดินทั้งรถโดยสาร แถมช่วงตรุษจีนก็เรียกรถ
ยากอีก แน่นอนว่าข้อเสนอสุดท้ายที่กู๋เซียวบอกมันสะดวกที่สุด แต่ว่า
ต้องไปบ้านกู๋เซียว...แล้วก็พกกับอีกฝ่ายคืนหนึ่งเลยนะ...O////O

กู๋เซียว [ว่าไง ตัดสินใจได้แล้ว]

จางซืออี้ [งั้นผมไปพกกับคุณคืนหนึ่งละกันครับ...]

กู๋เซียว [โอเค]

จางซืออี้ [มีแค่เราสองคนหรือครับ]

กู่เซียว [นายคิดว่าจะมีใครอีก]

จางซืออี้ [เปล่าครับ ผมแค่ถามเฉยๆ...] >////<

ตอนแรกเขาคิดว่ากู่เซียวจะพาแฟนกลับไปหนึ่งเจียงด้วยซะอีก แต่ถ้ามีแค่พวกเขาสองคนแสดงว่ากู่เซียวก็ต้องอดนอนเพื่อขับรถตอนเช้ามีคนเดียว? ถึงแม้เขาจะสอไบ้ขับขี้แล้วแต่ก็ไม่ได้ขับรถมานาน ให้ขับตอนกลางคืนคงไม่ไหวแน่

หลังจากตกลงกันเสร็จ จางซืออี้กลับนอนไม่หลับซะงั้น ความคิดมากมายลอยเต็มหัวไปหมด

...ไม่รู้ว่าบ้านกู่เซียวจะเป็นยังไง แล้วแฟนสาวของกู่เซียวไม่ได้พักอยู่ด้วยกันหรือ อีกฝ่ายขับรถยี่ห้ออะไรกันนะ แต่ผู้ชายที่สวมเสื้อผ้าธรรมดาๆอย่างยูนิโคล น่าจะซื้อรถสปอร์ตี่ชายสูงอายุอย่างโพลีคสวาเคน ไม่ก็โตโยต้าละมั้ง (=.=)

จางซืออี้นึกถึงตอนกลางคืนที่อยู่ในออฟฟิศแล้วกู่เซียวมายืนอยู่ข้างๆ กระซิบกับเขา ความใกล้ชิดขนาดนั้นทำให้จางซืออี้อดคิดไม่ได้ว่าถ้าอีกฝ่ายหันหน้ามา ปากพวกเขาต้องสัมผัสกันแน่ๆ...

แบบนั้นเขาคงรับไม่ไหว พอถึงตอนนั้นถ้าต้องอยู่ในห้องเดียวกันหรือต้องอยู่ในรถคันเล็กๆด้วยกันตามลำพัง เขาจะทำยังไงดีล่ะ

จางซืออี้กอดหอมอน กลิ้งไปมาบนเตียงอย่างบ้าคลั่งพร้อมกับร้อง "ฮือๆ" ไม่หยุด เขารู้สึกว่ามันวันตัวเองยังไม่เหมือนผู้ชายแมนๆปกติเข้าไปทุกที

จางซืออี้บังคับให้ตัวเองเลิกคิดเรื่องนี้ หลายวันต่อมาเขาก็รู้สึกตัวให้กับการงานเต็มที่ จนในที่สุดก็สามารถทำแบบร่างอาคารสำนักงานของเมือง C ได้เสร็จก่อนสิ้นปี

การออกแบบของเขาเป็นอาคารสูงรูปตัว A ตั้งอยู่บนพื้นที่ส่วนมุมสุดที่ติดกับถนน ด้านซ้ายและด้านขวามีบันไดที่เป็นลักษณะซ้อนกันเป็นชั้นๆ ขึ้นไปข้างบนเพื่อรองรับความสูงของอาคาร เพราะหลายชั้นข้างล่างต้องทำให้ตรงกลางยกสูงจึงพอดีกับการสร้างพื้นที่ลานจอดรถ ส่วน

แบบร่างของลู่อีียวก็ใช้แนวคิดเกี่ยวกับบันไดเช่นเดียวกัน แต่อีกฝ่ายใช้บันไดรูปตัว Z จึงทำให้อาคารมีความสูงได้มากถึงสิบห้าชั้น

เพื่อหลีกเลี่ยงความวุ่นวายในการเดินทางช่วงตรุษจีน การไปนำเสนองานครั้งนี้กู๋เซียวจึงไม่ให้ฝ่ายบุคคลจองตั๋วรถไฟให้ แต่ให้คนขับรถของบริษัทขับรถไปส่งพวกเขาที่นั่นโดยตรงเลย

อีกสองวันก็จะถึงวันส่งท้ายปี พนักงานที่ยังเหลืออยู่ในออฟฟิศจึงมีแต่ไม่กี่คน เจ็ดโมงเช้าทั้งจางซืออี้และลู่อีียวก็นั่งบนรถตู้ของบริษัทเรียบร้อย กู๋เซียวเองก็มากับพวกเขาด้วยเช่นกัน

จากให้แจ้งไปเมือง C ใช้เวลาขับรถประมาณสามชั่วโมง พวกเขาสามารถไปถึงเทศบาลเมือง C ก่อนสิบโมงครึ่งและใช้เวลานำเสนอประมาณหนึ่งชั่วโมง จากนั้นกินข้าวเที่ยงเสร็จก็กลับให้แจ้งได้เลย

จางซืออี้สะสมสะสมสิ่งจับบนรถแต่แป๊บเดียวเท่านั้น ไม่นึกเลยว่าพอตื่นขึ้นมาก็ใกล้จะถึงเมือง C แล้ว เขามองดูเวลาและพบว่าตอนนี้ยังไม่สิบโมงด้วยซ้ำ จึงอดทึ่งไม่ได้ “คุณคนขับรถขับรถได้เร็วมาก เยี่ยมจริงๆ เลย!”

พนักงานขับรถคนนี้เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทด้วย อายุสามสิบกว่าๆ เป็นคนต่างถิ่น อีกฝ่ายหัวเราะอารมณ์ดี “พวกคุณเป็นผู้โดยสารรอบสุดท้ายของปีนี้แล้ว พรุ่งนี้ผมจะได้กลับบ้านไปฉลองตรุษจีนกับครอบครัว จะให้ขับช้าๆ ได้ยังงั้นละครับ ตอนนี้ใจผมเอาแต่คิดถึงบ้าน อยากกลับเร็วๆ แล้ว!”

คนบนรถหัวเราะชอบใจ จริงๆ แล้วถ้าตามวันหยุดที่กฎหมายกำหนด พรุ่งนี้ยังต้องมาทำงานอีกหนึ่งวัน แต่ปกติทุกปีอยู่จึงจะให้คนขับรถพนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานแผนกต้อนรับและพนักงานส่วนอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการออกแบบหยุดล่วงหน้าอยู่แล้ว เพราะถึงอย่างไรวันหยุดประจำปีของคนเหล่านี้ก็สั้นมาก ปกติไม่ได้ทำโอทีก็เลยไม่มีวันหยุดยาว บางครั้งสถาปนิกลาพักงาน ให้พวกเขาไปที่บริษัทก็ไม่มီးไรทำ

กู๋เซียวที่นั่งข้างคนขับมองจางซืออี้ผ่านกระจกมองหลังแล้วเอ่ยยิ้มๆ “จางซืออี้ พอถึงเทศบาลเมือง C นายเป็นคนนำเสนออะ โอเคไหม”

จางซืออี้ “...อะไรนะครับ”

กู่เซียวย่าอีกครึ่ง “แบบร่างของนายกับลู่เฉียวว ให้นายเป็นคนนำเสนอ”

จางซืออี้อ้าปากค้าง ดะ...เดี๋ยวนะ ไม่ใช่กู่เซียวต้องเป็นคนนำเสนอเองทุกครั้งหรอก เพราะรอชื่นชมความเท่ของอีกคนตอนนำเสนองาน เขาถึงได้นอนสบายใจเฉิบทั้งเช้า...แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงมาบอกให้เขาเป็นคนทำละ!

ลู่เฉียววรีบยึดเล่มรายงานของตัวเองใส่มือจางซืออี้พร้อมกับเอ่ยอย่างดีใจ “เยี่ยมมาก!”

จางซืออี้ร้อนใจ “แต่แบบร่างของลู่เฉียวผมไม่ได้เป็นคนทำนะครับ มันจะดีหรือถ้าผมนำเสนอแทนเขา”

ลู่เฉียววรีบเอ่ยอย่างใจกว้าง “ไม่ๆ! นายพูดเก่งกว่าฉัน ฉันโอเคมากที่นายจะนำเสนอแทน!”

กู่เซียวอธิบาย “ถึงแม้แบบร่างสองชิ้นนี้พวกนายจะแยกกันทำ แต่เมื่อออกมาข้างนอกอยู่จึงถือว่าเป็นองค์กรเดียว ไม่แบ่งพรรคแบ่งพวก จำไว้ที่ฉันให้นายเป็นคนนำเสนอครั้งนี้ไม่ใช่ให้นายเป็นตัวแทนของตัวเอง แต่ให้นายเป็นตัวแทนของพวกเราทุกคน”

ลู่เฉียวยิ้มพลางเอ่ยอย่างเห็นด้วย “ใช่ๆ นี่เป็นโอกาสฝึกฝนที่บอสมอบให้นายเชียวนะ! ยังต้องลั้งเลอะไรอีก!”

กู่เซียวมองนาฬิกาข้อมือโดยไม่สนใจสีหน้าเจ็บปวดของจางซืออี้ “ยังเหลือเวลาอีกยี่สิบนาที การออกแบบของตัวเองนายน่าจะคุ้นเคยมากแล้ว เพราะฉะนั้นก็ดูของลู่เฉียวเถอะ ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจให้ถามเขาตอนนี้เลย”

จางซืออี้เปิดเอกสารขึ้นอ่านอย่างกอดตันพลางก่นด่ากู่เซียวที่ทารุณเขาในใจไปด้วย ตอนนั้นเองอีกฝ่ายก็เอ่ยขึ้น “ถ้ารายงานดี พวกรุ่นนี้ฉันจะให้พวกนายหยุดล่วงหน้า ไม่นับรวมในวันหยุดประจำปี”

ลู่เฉียวได้ยินดังนั้นก็บิบแขนจางซืออี้และเขย่าไม่หยุด “ป้าสี่ นายต้องทำให้ได้! พวกรุ่นนี้ฉันจะได้หยุดหรือไม่ได้หยุดก็ขึ้นอยู่กับนาย! เร็วเลย! รีบอ่านรายงานของฉัน! ฉันจะได้อธิบายแนวคิดในการออกแบบให้นายฟัง

อีกรอบ!”

จางซืออี้ “...”

เมื่อมาถึงเทศบาลเมือง C หัวหน้าเจียงที่ ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ล่วงหน้า ก็ลงมาต้อนรับและพาพวกเขาขึ้นไปห้องประชุมชั้นบนอย่างกระตือรือร้น “ผมรู้สึกเกรงใจมากจริงๆ ครับ วันที่สี่สิบแปดแล้วยังต้องรบกวนให้พวกคุณ มานำเสนองานที่นี้อีก เชิญนั่งก่อนครับ เตี่ยวผมให้เลขาฯ ยกชามาให้ แล้วจะไปเรียนผู้อำนวยการหวังว่าพวกคุณมาถึงแล้ว”

กู่เซียวเอ่ยอย่างเกรงใจ “ไม่ต้องรีบก็ได้ครับ พวกเราก็จะเตรียมตัว เหมือนกัน”

ไม่นานนักเลขาฯ ก็ยกชาเข้ามาเสิร์ฟและเชื่อมต่อโปรเจ็กเตอร์ในการ นำเสนอให้พวกเขา กู่เซียวเองก็เข้าไปช่วยเปิดคอมพิวเตอร์และสไลด์งาน ขึ้นมา

กู่เซียวไปเข้าห้องน้ำ และเมื่อกลับมา ก็เห็นว่าจางซืออี้ยังคงก้มหน้า ก้มตาอ่านเอกสารอยู่ จึงเดินเข้าไปหา “เครียดขนาดนั้นเลย?”

จางซืออี้คิดในใจว่าไม่เครียดได้ด้วยเหรอ! ถึงแม้ตอนเรียนมหา- วิทยาลัยจะฟรีเซนต์งานบ่อยมาก แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาต้องนำเสนองาน ต่อรัฐบาล ต่อหน้าผู้ว่าจ้าง ถ้าทำได้ไม่ดีก็เท่ากับทำให้กู่เซียวกับอู่จิ้งชานหน้า ฝัง!

กู่เซียวยกยิ้มมุมปาก หัวเราะเล็กน้อยพลางตบไหล่เขาเบาๆ อย่าง ให้กำลังใจ “ไม่ต้องกลัว ฉันทิ้งอยู่ที่นี่ด้วยไม่ใช่หรือไง ถ้าพูดไม่ดีฉัน จะช่วยนายเอง”

จางซืออี้ “...”

ไม่นานนักผู้อำนวยการหวังก็เข้ามาพร้อมกับชายวัยกลางคนอีก คนหนึ่ง ได้ยินว่าเป็นรองผู้อำนวยการสำนักงานการก่อสร้างของเมืองนี้

ทุกคนแนะนำตัวพร้อมทักทายกันเล็กน้อย จากนั้นการนำเสนองาน ก็เริ่มขึ้น

เมื่อเห็นจางซืออี้ลุกขึ้น ผู้อำนวยการหวังก็ชะงักไป กู่เซียวจึงรีบ

แนะนำทันที “นี่คือสถาปนิกคนใหม่ที่ผมเพิ่งรับเข้าทำงาน จบจากมหาวิทยาลัย C ประเทศอังกฤษ ชื่อจางซีอ้อ ครั้งที่แล้วผู้อำนวยการหวังได้เจอแล้ว เขาบอกว่าท่านชื่นชมเขา วันนี้ก็เลยเสนอว่าจะเป็นคนนำเสนอให้ทุกคนฟังเอง ผมอยากให้เขาได้ฝึกฝนอยู่แล้วจึงตอบตกลง ดังนั้นถ้ามีตรงไหนที่เขาพูดผิด ต้องขอร้องผู้อำนวยการทั้งสองท่านอย่างสูงแต่ท่านวางใจได้ การออกแบบอาคารสำนักงานของรัฐบาลเมือง C ในครั้งนี้ผมควบคุมเองทุกขั้นตอน ถ้าท่านมีคำถามสามารถถามได้ทันที ถ้าเสียเวลาตอบไม่ได้ ผมจะตอบเองครับ”

ไต่ยืนที่กุ้เขียวพูด ผู้อำนวยการหวังจึงหัวเราะอารมณ์ดี “ที่แท้เสียเวลาก็เป็นบัณฑิตผู้มีความสามารถที่ได้รับการศึกษาจากประเทศตะวันตกเองหรือหะอ ฉันนี่มีตาหามีแววไม่จริง ๆ เลย! เสียวกู้เก่งกาจขนาดนี้ ลูกศิษย์ที่พามาด้วยก็ต้องไม่ธรรมดาแน่นอน” อีกฝ่ายมองไปยังจางซีอ้อแล้วให้กำลังใจ “เอาเลยเสียเวลา ค่อย ๆ พูด ไม่ต้องตื่นเต้น”

จางซีอ้อก็ทันตาในใจ “อะไรคือเสนอตัวมารายงาน เห็นชัด ๆ ว่าคุณบังคับผม!” แต่พอหันไปเจอสายตามั่นใจของกุ้เขียว ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกราวกับตัวเองได้รับพลังบางอย่างจากอีกฝ่ายและค่อย ๆ สงบลงอย่างไม่น่าเชื่อ

เพราะได้มาสำรวจสถานที่จริงด้วยตัวเองและทุ่มเทร่างกายแรงใจให้กับงานนี้เต็มที่ แนวคิดในการออกแบบทั้งหมดจึงฉายชัดในสมองของจางซีอ้อราวกับภาพวาด

เขากระแอมเบา ๆ แล้วเอ่ยเสียงนึ่ง “สวัสดิ์ครับ วันนี้ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เป็นตัวแทนของบริษัทออกแบบสถาปัตยกรรมผู้ฉิ่งในการมานำเสนอแบบร่างเบื้องต้นของอาคารสำนักงานรัฐบาลของเมืองนี้...”

จางซีอ้อก็กังวลว่าจะฉุดเป็นการเลือกปฏิบัติ เขาก็เลยรายงานแบบร่างของลู่เฉียวก่อน อีกอย่างตอนที่ปรึกษากับลู่เฉียวบนรถ เขาก็ประทับใจในแบบร่างของอีกฝ่ายมาก

การนำเสนอในสนามการทำงานจริง ๆ นั้นแตกต่างอย่างมากกับการพรีเซนต์ตอนเรียน เพื่อที่จะให้นักศึกษาได้คิดและวิเคราะห์อย่างถูกต้อง

อาจารย์จึงให้ความสำคัญกับแนวคิดและกระบวนการในการออกแบบเป็นหลัก ส่วนผลลัพธ์นั้นถือว่าเป็นเรื่องรอง แต่ในการทำงานจริง ๆ นั้น ผู้ว่าจ้างจะให้ความสำคัญอย่างมากกับผลลัพธ์จากการออกแบบ เช่น รูปลักษณะภายนอก ความหมาย ค่าก่อสร้าง หรือแม้แต่บางครั้งก็ต้องดูความชอบส่วนบุคคลด้วย ถ้าจะให้เปรียบเทียบก็เหมือนผู้ชายที่ชอบเด็กสาวแบบญี่ปุ่น แต่ถ้าเจอกับสาวใหญ่รัสเซียย่อมขัดกับความชอบชัดเจน

แต่ถึงยังไงจางซืออี้ก็ยังจำสิ่งที่อาจารย์เคยพูดระหว่างที่เรียนได้ขึ้นใจ - ถ้าการนำเสนอของคุณไม่สามารถดึงดูดความสนใจจากคนฟังได้ นั่นหมายความว่า การออกแบบของคุณก็ล้มเหลวเช่นกัน

เพราะเป็นการนำเสนอต่อหน้าผู้ว่าจ้างครั้งแรก จางซืออี้คงทำได้ไม่ดีถึงระดับนั้น แต่อย่างน้อยเขาก็อาศัยการสังเกตได้ สังเกตว่าผู้ว่าจ้างกำลังตั้งใจฟังที่เขาพูดหรือเปล่า และสบตากับผู้ฟังอย่างเหมาะสม ถ้าอีกฝ่ายละลายตาไป จางซืออี้ก็สามารถเดาได้ว่าพวกเขาคงไม่ชอบฟังในส่วนนี้แล้วก็ข้ามไปอย่างรวดเร็ว

ด้วยไหวพริบเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ ในที่สุดจางซืออี้ก็นำเสนอแบบร่างทั้งสองชิ้นได้อย่างราบรื่น ระหว่างนำเสนอไม่มีใครขัดขึ้นมาและไม่มีใครแสดงความเบื่อหน่ายเลย

หลังจากนำเสนอจบ ผู้อำนวยการทั้งสองท่านไม่ได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ ออกมา แต่กลับถามคำถามกับจางซืออี้เลยทันที

สองคำถามแรกเป็นของผู้อำนวยการสำนักงานการก่อสร้าง แยกเป็นคำถามเกี่ยวกับแบบร่างของตู้เหี่ยวหนึ่งคำถาม ของจางซืออี้หนึ่งคำถาม เพราะเป็นคำถามที่ถือว่าง่าย จางซืออี้ก็เลยตอบได้อย่างละเอียด แต่คำถามต่อมาของผู้อำนวยการหวังกลับทำให้เขาแทบล้าลัก

ผู้อำนวยการหวังเหลือบมองไปยังอาคารสำนักงานรูปตัว A ของจางซืออี้แล้วขมวดคิ้ว “ฉันรู้สึกว่ามันยังสูงไม่พอ ทำให้มันสูงขึ้นไปอีกได้ไหม”

จางซืออี้อยากจะกระอักเลือดออกมาตรงนั้น ถ้าจะพูดว่าคำถามของผู้อำนวยการหวังเป็นการกลั่นแกล้ง ผู้พูดว่าเป็นคำถามที่ไร้ความ

เป็นมืออาชีพมาก ๆ เลยยังจะดีกว่า

ถ้าอีกฝ่ายไม่ใช่ผู้ว่าจ้างละก็ จางซืออี้จะฟาดเอกสารลงไบบนหัวที่กำลังจะลั่นนั้นแรง ๆ ลักที – แม่ง ให้เนื้อที่ในอาคารมาน้อยขนาดนั้น เขาต้องเว้นข้างล่างให้ไม่รู้ตั้งกี่ชั้น จะเอาอะไรมาสูงอีกซะ!?

จางซืออี้สูดหายใจเข้าลึก ๆ ระวังบารมณี ในขณะที่กำลังจะตอบอย่างชัดเจนสองคำว่า “ไม่ได้” คิดไม่ถึงว่าอยู่ ๆ กู้เชียวจะเอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงมันใจว่า “ได้ครับ”

“...” นี่อีกฝ่ายกำลังล้อเขาเล่นอยู่หรือไง!? (° # ° D °)

จางซืออี้ไม่อยากจะเชื่อ หรือจะมีจุดไหนที่เขาลืมคิดไปจริง ๆ? ยังทำให้สูงได้อีกเหรอ เป็นไปไม่ได้แน่นอน! ตอนที่พวกเขาทำแบบร่างก็คุยปัญหานี้กันไปแล้วไม่ใช่หรือไง

ผู้อำนวยการหวังหันไปมองกู้เชียวทันทีด้วยใบหน้าที่รอคอยคำตอบอย่างคาดหวัง

กู้เชียวแกลังทำเป็นเปิดดูหนังสือมอบหมายงานอย่างเคร่งขรึม จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นพองแอมด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เนื้อที่ในอาคารหลังนี้จำเป็นต้องมีขนาดสามพันตารางเมตรใช้ใหม่ครับ ในเมื่อหนังสือมอบหมายงานเล่มนี้พวกท่านเป็นคนทำขึ้นมา ถ้าอย่างนั้นสามารถพิจารณาเพิ่มเนื้อที่ให้อีกสักหน่อยได้ไหมครับ ถ้าเพิ่มได้ ความสูงก็เพิ่มขึ้นได้อีกแน่นอน!”

จางซืออี้ “...” ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ! ตอนแรกจางซืออี้คิดว่ากู้เชียวจะมีวิธีแก้ไขปัญหาแบบเหนือกฎธรรมชาติซะอีก ที่ไหนได้อีกฝ่ายกลับปล่อยหมัดออกไปตรง ๆ โดยให้ผู้อำนวยการหวังเปลี่ยนเงื่อนไขแบบนี้เลย! ฮ่า ๆ ๆ! เขาชื่นชมในไหวพริบของกู้เชียวจริง ๆ!

ผู้อำนวยการหวังคิดสักพักแล้วเอ่ยอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก “ไม่ได้หรอกเสี่ยวกู้ พวกเราคำนวณแบบละเอียดแล้ว ถ้าไม่รวมธนาคารกับไปรษณีย์ จำนวนคนที่ใช้อาคารที่แน่นอนมีไม่ถึงหนึ่งร้อยคนด้วยซ้ำ เนื้อที่ขนาดนี้ถือว่าใหญ่มากแล้ว”

ได้ยินแบบนี้จางซืออี้ก็ซ็อกอีกครั้ง!

ก่อนทำแบบร่างอาคาร กู้เชียวให้เขาไปหาข้อมูลตัวเลขที่เกี่ยวกับ

พื้นที่การทำงานในอาคารโดยเฉลี่ยต่อคนในทุกระดับของหน่วยงานราชการ ประเทศมีกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกล่าวไว้ว่า เจ้าหน้าที่รัฐที่ดำรงตำแหน่ง อธิบดีจะมีพื้นที่ในการทำงานในอาคารโดยเฉลี่ยต่อคนไม่เกิน 24 ตารางเมตร ระดับรองอธิบดีจะมีพื้นที่ 18 ตารางเมตร ยิ่งตำแหน่งต่ำลง พื้นที่ก็จะลดลงตามไปด้วย

หนึ่งร้อยคนที่ผู้อำนวยการหวังบอก แน่แน่นอนว่าทุกคนไม่ใช่ระดับ ผู้อำนวยการ ตามกฎระเบียบที่กำหนด พนักงานระดับเจ้าหน้าที่ ส่วนใหญ่ จะมีพื้นที่การทำงานในอาคารแค่คนละ 5 ตารางเมตรเท่านั้น

เอาละ ถ้าลองคำนวณตามมาตรฐานพื้นที่การใช้อาคารของระดับ ผู้อำนวยการ 100 คน คนละ 24 ตารางเมตร เนื้อที่ทั้งหมดก็มีเพียง 2,400 ตารางเมตรเท่านั้น ไม่ถึง 3,000 เลยด้วยซ้ำ...What the f*ck ผู้อำนวยการ หวังบ้าไปแล้วหรือไง

เนื้อที่เยอะขนาดนั้นแถมยังอยากได้สูงๆอีก หรือว่าในอนาคตจะมีแต่รัฐบาลกลางมาทำงานที่สำนักงานแห่งนี้?

จางซืออี้ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเมือง C ถึงได้รั้งขนาดนี้ ต้นเหตุ ก็อยู่ที่นี่ไง!

ไม่ว่าจะกู๋เซียวมีความคิดเหมือนกับจางซืออี้หรือเปล่า เพราะท่าทาง ของอีกฝ่ายดูสงบมาก

หลังจากฟังที่ผู้อำนวยการหวังพูด กู๋เซียวก็สร้างทำเป็นสงสัย “เนื้อที่ มากกว่า 3,000 ตารางเมตร แต่คนใช้งานกลับมีไม่ถึง 100 คน ดูเหมือนว่าจะไม่สมเหตุผลผลเท่าไรนะครับ ถ้าคิดตามพื้นที่การใช้งานของจำนวน พนักงานในอาคารแห่งนี้ กับแผนผังอาคารที่พวกผมออกแบบมา ช่างใน อาคารจะมีอย่างน้อยเจ็ดถึงแปดชั้นที่ไม่ได้ใช้งานเลย”

ผู้อำนวยการหวังหัวเราะ “ดังนั้นหลังจากแปลนออกมาเรียบร้อย เราก็จะประกาศให้เช่าอาคารยังไงล่ะ! ปล่อยชั้นล่างๆให้เช่า ส่วนพวกเรา ก็จะใช้พื้นที่ชั้นบนเป็นสำนักงาน”

อีกฝ่ายชี้ไปยังแบบร่างของอาคารรูปตัว A แล้วเอ่ยประโยคที่ถือ เป็นการยอมรับครั้งแรกของวัน “แบบร่างอันนี้ไม่เลวเลย ฉันชอบมาก

ตัว A ยังเป็นพยานุชนะตัวแรกในภาษาอังกฤษ มีความหมายที่ดี ขึ้นบนๆ พื้นที่มีขนาดเล็ก กลับไปทำออฟฟิศเพิ่มให้สูงขึ้นอีกสักหน่อยก็พอแล้ว”

กู่เซี่ยวหยกหันแล้วเอ่ยต่อ “ถ้าอย่างนั้นรัฐบาลมีงบประมาณเพียงพอสำหรับค่าก่อสร้างอาคารหลังนี้ไหมครับ ความสูงที่เราออกแบบตอนนี้อยู่ในระดับสูงสุดของระเบียบที่ว่าด้วยการป้องกันอัคคีภัยระดับสองของอาคารพลเรือนแล้ว หากอิงตามกฎระเบียบนี้คือวิธีที่ประหยัดงบที่สุด แต่ถ้าผู้อำนวยการหวังอยากได้สูงกว่านี้อีก อาคารทั้งหลังก็ต้องก่อสร้างด้วยวัสดุทนไฟชั้นหนึ่ง โดยยึดตามข้อกำหนดของอาคารสูงประเภทหนึ่งและค่าก่อสร้างก็จำเป็นต้องสูงขึ้น ถ้าท่านสามารถยอมรับในจุดนี้ได้ ความยืดหยุ่นในการออกแบบอาคารหลังนี้ก็จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก พวกเราสามารถเพิ่มเสาเหล็กตรงกลางระหว่างชั้น แล้วก็ยกพื้นตรงกลางให้สูง...”

“ไม่ได้ๆ” ผู้อำนวยการหวังปาดเหงื่อพลางปฏิเสธเร็วๆ จากนั้นจึงยิ้มและพูดแก้ต่างให้ตัวเอง “ที่แท้ก็เป็นวิธีที่ประหยัดที่สุดแล้วนี่เอง ทำไมพวกนายไม่รีบบอกเลย”

กู่เซี่ยวอี้มและเอ่ยต่อ “ก็ผู้อำนวยการหวังไม่ได้ถามนี่ครับ ยังไงเวลาออกแบบพวกเราก็ต้องพิจารณาทุกด้านและทำออกมาให้เหมาะสมที่สุดอยู่แล้ว” จากนั้นก็ชี้ไปยังภาพสามมิติของอาคารบนสไลด์และอธิบายไปด้วย “จริงๆ แล้วท่านอย่ามองว่าอาคารหลังนี้มีแค่สิบห้าชั้น เพราะถ้าสร้างเสร็จความสูงที่มองเห็นจะไม่ใช่แค่สิบห้าชั้นแน่นอน”

ผู้อำนวยการหวัง “ทำไม”

หลังจากดึงความสนใจสำเร็จ กู่เซี่ยวก็อธิบายต่อ “ผมจะยกตัวอย่างให้ท่านฟังครับ เวลาที่เรายืนข้างล่างแล้วมองขึ้นไปบนตึกกระฟ้าจะรู้สึกวู่วามข้างล่างใหญ่ข้างบนเล็ก อาคารยิ่งสูงยอดตึกก็จะยิ่งเล็กลงเหมือนกลมเหมือนกับเจาะทะลุขึ้นไปบนก้อนเมฆ ใช่ไหมครับ”

กู่เซี่ยวเอ่ยพร้อมกับยกฝ่ามือขึ้นมาตั้งตรงๆ แล้ววันระยะห่างเล็กน้อย จากนั้นก็ขยับปลายนิ้วเข้าหากันช้าๆ โดยที่ข้อมือไม่ได้ขยับ จนปลายนิ้วชิดกันแล้วกลายเป็นรูปตัว A ที่ดูสง่างาม

ผู้อำนวยการหวังพยักหน้าถี่ๆ “ใช่ๆ แบบนี้แหละ!”

ฝ่ามือของกู่เซียวยังคงยกค้างไว้พร้อมทั้งเอ่ยต่อด้วยรอยยิ้ม “แต่ที่เรานอกแบบมานั้น ส่วนล่างจะมีขนาดใหญ่กว่าส่วนยอดมาก เวลาขึ้นอยู่กับข้างล่างแล้วแขนมองขึ้นไปข้างบน ขนาดของอาคารจะซ้อนทับกับวิสัยทัศน์ในการมองเห็นทำให้เกิดการหลอกตามากยิ่งขึ้น ดังนั้นเวลามองจึงรู้สึกว่อาคารหลังนี้สูงขึ้นมาก”

หลังจากถูกชักนำด้วยแนวคิดของกู่เซียว ผู้อำนวยการหวังก็เข้าใจขึ้นมาทันที “ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง!”

จางซืออี้ที่ยืนฟังมาตั้งแต่ต้นก็รู้สึกชื่นชมในศิลปะการพูดของกู่เซียวอย่างมาก

ในตอนแรกกู่เซียวเสนอเงื่อนไขที่ผู้ว่าจ้างไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในหลาย ๆ จุด แต่ขณะที่ผู้ว่าจ้างกำลังจะหมดหวัง จู่ๆ อีกฝ่ายก็อธิบายเรื่อง “การหลอกตา” ขึ้นมาจนบรรยายภาคกลับมาดีขึ้น และสุดท้ายผู้อำนวยการหวังก็จำนนต่อเหตุผล

จางซืออี้ลองคิดตามอย่างละเอียด ถ้าลองสลับขั้นตอนมาเป็นกู่เซียวพูดเรื่องวิสัยทัศน์ในการมองเห็นก่อน ไม่นานอีกฝ่ายอาจจะบอกว่าตัวเองไม่ยอมได้สิ่งที่ดูหลอกตาคนแบบนี้ พอต่อมากู่เซียวยกปัญหาที่ไม่สามารถรับมือได้ขึ้นมาพูดในตอนท้าย แบบนั้นผู้ว่าจ้างคงไม่สบายอารมณ์เอาまく ๆ

กู่เซียวเอ่ยกับผู้อำนวยการหวังอีกครั้ง “ถ้าตอนสร้างเสร็จผู้อำนวยการหวังยังเห็นว่าสูงไม่พอ พวกเรายังสามารถเพิ่มการตกแต่งตรงส่วนยอดของอาคารให้สูงขึ้นอีกได้ อย่างเช่นจอโฆษณา LED ขนาดใหญ่ หรือโครงเหล็กครอบไว้ข้างบน ส่วนนี้ไม่ถือว่าเป็นความสูงของโครงสร้างอาคารครับ”

ได้ยินดังนั้น ใบหน้าของผู้อำนวยการหวังก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม ตบเบา ๆ บนเอกสารแล้วตัดสินใจทันที “ตกลง ทำตามแบบร่างอันนี้ได้เลย!”

จางซืออี้ยิ่งคงจ้องกู่เซียวตาไม่กะพริบ รู้สึกเหมือนเห็นแสงบางอย่างเปล่งประกายรอบ ๆ ตัวกู่เซียวอีกแล้ว...

“โอ้โฮ เสี่ยวจาง!” เสียงของผู้อำนวยการหวังทำให้จางซืออี้หลุดจากภวังค์ อีกฝ่ายหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “เมื่อก่อนนายนำเสนอได้ดีมาก อนาคตไกลแน่นอน!”

จางซืออี้ “...”

บรรยากาศในห้องประชุมผ่อนคลายลงอย่างรวดเร็ว ทุกคนทยอยลุกขึ้นมาจับมือพร้อมเอ่ยขอบคุณกัน

ผู้อำนวยการหวังลูบท้องพลางเอ่ย “เสี่ยวกู่ พวกนายเดินทางตั้งนานกว่าจะมาถึงที่นี่ แต่ได้นั่งพักไม่ถึงสองนาทีก็นำเสนองานให้เราฟังลำบากพวกนายแล้วๆ ไปเถอะ พาลูกศิษย์ตัวน้อยของนายแล้วก็คนนั้น... คนที่ตัวเล็ก ๆ นั้นไปกินข้าวกับฉันสักมือ”

คนอื่น ๆ ลงไปข้างล่างกันก่อนแล้ว ‘คนที่ตัวเล็ก ๆ’ อย่างลู่อี้เดียวกำลังเก็บโน้ตบุ๊กที่นำมาจากบริษัทโดยมีเลขฯคอยช่วยเหลือ เมื่อเห็นจางซืออี้ยืนตะลึงอยู่ที่เดิมเหมือนวิญญานยังไม่กลับเข้าร่าง จึงเดินเข้าไปหาและใช้ตอกสะกิดพลางเอ่ยซ้ำ ๆ “นี่ ซ็อกขนาดนั้นเลยหรือ”

“ฉัน...” จางซืออี้ขี้จุกตัวเองพร้อมกับเอ่ยออกมาเมื่อได้สติแล้ว “พวกเขาเลือกแบบร่างของฉัน?” (๐_๐)

ลู่อี้ยวพยักหน้า “ก็ใช่ไง!”

จางซืออี้ “% ¥ #...”

(# ° D °)...(๐_๐)...(≧w≦)

มะ...ไม่ได้ เขาตั้งใจเย็นๆ! (>_<)

อ้ากกกก...เขาใจเย็นไม่ได้จริง ๆ!!! ~\(\≧▽≦)/~

แม้ว่าผู้อำนวยการหวังจะนิสัยแย่มากแค่ไหน แต่แบบร่างของเขาก็ถูกเลือกแล้ว อ้ากกก!!!

...

เดี๋ยวนะ ในเมื่อแบบร่างของเขาถูกเลือก ก็แสดงว่าแบบร่างของลู่อี้ยวถูกตัดออกสินะ อีกฝ่ายจะรู้สึกเสียใจหรือเปล่า

จางซืออี้รีบเก็บรอยยิ้มดีใจจนลืมหูลิ้นของตัวเองลงทันควัน แล้วหันไปถามลู่อี้ยวอย่างถ่อมตัว “เอ่อ เมื่อกี้ฉันตื่นเต้นมาก นายคิดว่าฉันนำเสนอโอเคไหม”

ลู่อี้ยวยกนิ้วโป้งพลางชมเขาอย่างจริงใจ “เยี่ยมสุดๆ เลยละ! ไม่เหมือนการนำเสนอครั้งแรกสักนิด! ตอนนั่งฟังอยู่ข้างล่างฉันนับถือนาย

ชะมัด! โชคดีที่บอสให้นายขึ้นไป ถ้าเป็นฉันล่ะก็ คงไม่นั่งสงบเหมือนนายแน่ๆ การแข่งขันครั้งนี้นายชนะแล้ว อ้าวะยอมรับความพ่ายแพ้อย่างจริงจัง!”

เห็นลู่อเดียวไม่มีท่าทีเสียใจแม้แต่น้อย จางซืออี้ก็ยิ้มจนตาหยีอีกครั้ง เขากอดไหล่ลู่อเดียวแล้วตบแรง ๆ อย่างตื้นตัน “จันทันหลังจากนี้เรามาลงรายละเอียดของโครงการฉันด้วยกันเถอะ!”

ร่างเล็กของลู่อเดียวถูกจางซืออี้ตบจนสิ้นคลอนไปหมด อีกฝ่ายย่นหน้าด้วยความเจ็บปวด “ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร ฉันยินดีรับใช้นาย!”

ทั้งสองคนเดินลงมาข้างล่างอย่างอารมณ์ดี กู๋เซียวยืนรอพวกเขาอยู่ข้างรถแล้ว

อีกฝ่ายกอดอกมองมาที่จางซืออี้ด้วยใบหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้มพร้อมเอ่ยแรง “ลูกศิษย์ตัวน้อย ทำไมช้าจัง เร็วเข้า ไปกินข้าวกัน”

จางซืออี้ “...”

จางซืออี้หน้าร้อนผ่าว แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพราะโมโหหรือไม่สบายอารมณ์กับชื่อเรียกพิเศษนี้ แต่เป็นเพราะเขารู้สึกสุขใจมาก ๆ เลยต่างหาก

เขารีบวิ่งขึ้นไปบนรถทันที ลู่อเดียวที่รีบเดินตามมาถูกกู๋เซียวตบไหล่เบา ๆ พร้อมเอ่ยให้กำลังใจ “ของนายก็ทำได้ดีเหมือนกัน”

ลู่อเดียวประสานมือเป็นทำอ้อนวอนแล้วถามกู๋เซียวด้วยดวงตาระยิบระยับ “จันทันพรุ่งนี้พวกเราได้หยุดไหมครับ”

กู๋เซียวอดหัวเราะไม่ได้แล้วพยักหน้า “หยุดสิ พอไปถึงที่บริษัทตอนบ่ายพวกนายก็เก็บของแล้วกลับได้เลย” เขาเว้นจังหวะแล้วกระซิบเสียงเบา “จริง ๆ แล้วพนักงานทุกคนที่อยู่บริษัทจนถึงวันสุดท้ายจะได้รับอั่งเปาคนละห้าร้อยหยวน กลับไปฉันจะบอกฝ่ายบุคคลให้พวกเขาส่งให้พวกนายล่วงหน้า”

“เยส!” ลู่อเดียวรีบกระโดดขึ้นไปบนรถแล้วรื้อหมัดลงบนแขนจางซือ่อ้อย่างตื้นตันดีใจ

“อัยย...นายเป็นบ้าหรือไง!” แต่พริบตาเดียวทั้งสองคนก็ทะเลาะกันเสียงดังเจี๊วจ้าวไม่ต่างกับลูกลิง

แน่นอนว่าอาหารกลางวันมื่อนี้เจ้าถิ่นต้องเป็นคนเลี้ยง เพียงแต่ครั้งนี้ไม่ได้ไปที่ร้านอาหารท้องถิ่นเหมือนครั้งก่อนแต่ไปที่โรงแรมในเมืองแทน

คงเป็นเพราะสำหรับผู้อำนวยความสะดวกแล้ว การกินเลี้ยงในโรงแรมดูเป็นทางการและมีระดับมากกว่า แต่จางซืออี้ที่กินอาหารโรงแรมมาบ่อยแล้วกลับรู้สึกว้า อาหารมื่อนี้สู้กากเต้าหู้ผัดไชโป๊และผัดมันฝรั่งที่เคยกินครั้งนั้นไม่ได้เลย

หลังมื้ออาหารจบลงพวกเขา ก็รีบกลับไปให้เฉิงทั้นที่ พอมาถึงบริษัทในช่วงเย็นลู่อู๋ก็รีบเก็บข้าวของ ไปรับอั้งเปาและขอกลาจางซืออี้ วันหยุดปีใหม่และวันหยุดชดเชยจากการทำโอทีในหลายวันที่ผ่านมาของทั้งสองคน จะถูกนับรวมเป็นวันหยุดยาวในช่วงตรุษจีนเลย ดังนั้นน่าจะจะได้เจอกันอีกครั้งหลังเทศกาลหยวนเซี้ยว

จางซืออี้เก็บของไปด้วยแอบฟังการเคลื่อนไหวที่อยู่ข้างหลังไปด้วยไม่รู้ว่าเขาต้องปรึกษากับกู่เซียวเรื่องที่จะกลับหนึ่งเฉิงด้วยกันหรือเปล่า อย่างเช่น เย็นพรุ่งนี้ต้องไปหาอีกฝ่ายก็โหมง ต้องกินข้าวด้วยกันไหม เขาต้องนอนที่ไหน มีเตียงแยกให้เขาหรือเปล่า บลา ๆ ๆ ๆ

พอคิดแบบนี้การเคลื่อนไหวของเขาก็เซื่องซำลง คงน่าจะกินไปถ้าตัวเองเป็นฝ่ายเข้าไปตามก่อน จั้นรอกู่เซียวออกมาแล้วค่อยทำเป็นถามขึ้นแบบไม่ตั้งใจละกัน

เมื่อกู่เซียวออกมาจากห้องทำงานแล้วเห็นว่าจางซืออี้ยังอยู่ที่โต๊ะจึงถามขึ้นอย่างสงสัย “ทำไมนายยังไม่กลับ”

จางซืออี้รีบยืนขึ้นและอ้าปากเตรียมจะพูด แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร กู่เซียวก็เลิกตั้งถามก่อน “หรือว่านายจะกลับบ้านพร้อมฉันวันนี้เลย”

จางซืออี้ “...ไม่ใช่ครับ!” (=≡=)

ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงสามารถพูดเรื่องนายแบบนี้ออกมาได้โดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนไปสักนิด!!!

กู่เซียวยิ้มและบอกให้จางซืออี้เดินออกไปด้วยกัน ระหว่างเดินก็เอ่ยว่า “คืนนี้กลับไปพักผ่อนให้เต็มที่ พรุ่งนี้ตื่นมาเก็บกระเป๋าให้เรียบร้อยกลับไปฉลองปีใหม่ที่บ้านตั้งครึ่งเดือน เพราะฉะนั้นกับกวาดห้องไว้เลย

อากาศที่ไผ่แดงขึ้นมาก ที่นอนถูกคลุมไว้นานๆ จะเกิดกลิ่นอับได้ง่าย ถ้าซักได้ก็ซักเลย กลับมาแล้วค่อยซูลูใหม่...”

จางซืออี้ฟังเสียงๆ รู้สึกว่าเรื่องที่กู่เซียวพูดนั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตที่เจ้านายจะมาเป็นห่วง แต่เหมือนพี่ชายที่สนิทไม่ว่าใครมากกว่า...แต่ก็ๆ

“รับทราบครับ” จางซืออี้รีบรับปาก

กู่เซียวชะงักไป รวากับเพิ่งรู้ว่าเปลอพูดเรื่องแบบนี้กับจางซืออี้ จากนั้นก็ยิ้มออกมา “ลืมไปเลย เด็กน้อยอย่างนายไปอยู่ต่างประเทศคนเดียวตั้งหลายปี คงจัดการเรื่องนี้ได้เองอยู่แล้ว”

จางซืออี้ “...”

เมื่อเข้ามาในลิฟต์กู่เซียวก็เอ่ยต่อ “ฉันมีรุ่นน้องที่คณะคนหนึ่ง เป็นคนเก่งแต่กลับใช้ชีวิตได้โง่มาก ปีที่แล้วหลังจากเขาเรียนปริญญาโทจบก็มาที่ไผ่แดงเพื่อขอพักกับฉัน ความจริงเขาก็เข้าห้องพักเล็กๆเอาไว้ แต่ที่นั่นไม่มีเครื่องทำความร้อน ตอนหน้าหนาวก็เลยทนไม่ได้ ปกติเขาไม่ใส่ใจเรื่องความสะดวกสบายๆ อยู่แล้ว ปีที่แล้วกลับไปฉลองตรุษจีนที่ซานตง จนกระทั่งกลับมาถึงได้โทร.หาฉันเสียงตกใจบอกว่าผ้าห่มกับหมอนที่ห้องมีราขึ้นเต็มเลย...”

จางซืออี้ “พรี๊ดดด!”

กู่เซียวคงจะนึกถึงภาพตอนนั้นขึ้นมาถึงได้ยกไหล่พลางยิ้มออกมาด้วยท่าที่สบายๆ และดูมีความสุขมาก

จางซืออี้ตอนแรกหัวเราะ แต่เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของกู่เซียว จู่ๆ ก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมา ที่แท้กู่เซียวก็ไม่ได้เป็นห่วงแค่เขาสักหน่อย แต่คงทำแบบนี้กับรุ่นน้องคนนั้นรุ่นน้องคนนี้และกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน

เมื่อลงมาถึงข้างล่างกู่เซียวก็เอ่ยขึ้น “เอาละ พFRING นายเก็บของเสร็จตอนไหนก็โทร.มาหาฉันละกัน” เอ่ยจบอีกฝ่ายก็โบกมือลาเขา

กลับมาถึงห้อง จางซืออี้กับฟู่ซิ่นสูยก็ลงมากินข้าวด้วยกันข้างล่าง และพูดคุยกันเกี่ยวกับแผนในวันหยุดตรุษจีนนี้

“นายจะกลับบ้านเมื่อไหร่ ตรุษจีนยังงี้ก็ต้องกลับไปไผ่ใหม่” จาง-ซืออี้ถาม

ฟูซิ่นซุ่ย “ใช่ ความจริงจะกลับตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่สองวันนี้ นายเอาแต่ทำไอทีไม่ไช้หรือไง ฉันก็เลยรออยู่กินข้าวกับนายวันนี้ก่อนไง”

จางซืออี้หัวเราะ “โอ้เอ๊ย นายอย่าเอาแต่รอฉันแบบนี้สิ ทำซะฉัน เหมือนเป็นผู้ชายเลย ๆ ที่ชอบไปสร้างเรื่องข้างนอกแล้วไม่กลับบ้านอย่างนั้นแหละ”

ฟูซิ่นซุ่ยมองเขาแวบหนึ่งพลางหัวเราะในลำคอและไม่ได้แย้งเขา เหมือนปกติที่เคยทำ

จางซืออี้ถาม “ถ้านายกลับแล้วเจ้าเงินจั่วล่ะ?”

ฟูซิ่นซุ่ย “ก็กลับไปกับฉันไง เรียกรถสักคันให้ไปส่งก็พอ แต่ประเด็นคือพี่ฉันเกลียดหมามาก ส่วนแม่ก็ค่อนข้างแพ้ขนสัตว์ ฉันคงต้อง ชั่งมันไว้ในห้อง แต่โชคดีที่เงินจั่วยังไม่โตและฤดูหนาวเขาก็ไม่ค่อยร่วง หวังแค่ว่ามันจะเชื่อฟังและไม่เห่าวุ่นวายก็พอ”

เล่าของตัวเองจบก็ถามจางซืออี้บ้างว่าจะกลับวันไหน จางซืออี้เล่าเรื่อง ที่กู้เชียวจะขับรถกลับหนึ่งเจียง เขาก็เลยจะติดไปด้วย ครั้นนี้ฟูซิ่นซุ่ยทำ เพียงพยักหน้าและไม่ได้จับผิดอะไร “งั้นก็สวัสดีปีใหม่ล่วงหน้า!”

จางซืออี้ยกแก้วขึ้น “อีม สวัสดีปีใหม่! ขอให้ปีหน้าชีวิตพวกเรา ราบรื่นไร้อุปสรรค!”

วันรุ่งขึ้นฟูซิ่นซุ่ยก็พาเจ้าเงินจั่วกลับไปก่อนแล้ว เมื่อนอนจนเต็มอิ่ม จางซืออี้ก็ลุกขึ้นมาเก็บกวาดห้องตามที่กู้เชียวแนะนำ นำเสื้อผ้าและ เครื่องนอนต่าง ๆ ออกมาซักและตากไว้บนราวตากผ้าในห้องนั่งเล่น ใกล้เคียง ๆ ปายสามก็ทำทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย

เขารู้สึกว่าถ้าโทรไปหากู้เชียวตอนนี้ น่าจะเร็วเกินไป ไหน ๆ ก็จะได้ กลับไปฉลองตรุษจีนที่บ้าน เขาก็เลยถือโอกาสอาบน้ำร้อนและหยิบเสื้อโค้ด ที่คิดว่าห่อและแพงที่สุตของตัวเองออกมาสวม พอเห็นว่าจะห้าโมงเย็น แล้ว และก็ใกล้เวลาอาหารเย็นจึงโทรหากู้เชียว

สัญญาณโทรศัพท์ดังเพียงสองครั้งเท่านั้นปลายสายก็กดรับ จาง- ซืออี้อ้อ ๆ อึ้ง ๆ สักพักก่อนจะบอกว่าตัวเองเก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้วพร้อม

ที่จะออกไปหาแล้ว

กู่เซียวถาม “กระเป่าเยอะไหม ให้ฉันไปรับหรือเปล่า”

จางซืออี้ตะลึงและรีบบอก “ไม่เยอะมากครับ มีแค่เป้หนึ่งใบแล้วก็กระเป่าลากหนึ่งใบ ผมเรียกรถไปได้ครับ”

กู่เซียว “โอเค เต๋ยวที่อยู่ฉันส่งให้ในวีแชท”

จางซืออี้เปิดดูข้อความที่อีกฝ่ายส่งมา [บ้านเลขที่ 28 หยวนซาน-ฮวาหยวน ซอย xx ถนน xxx]

...เชรตต! หยวนซานฮวาหยวน? นั่นมันหมู่บ้านที่มีชื่อเสียงมาก ๆ ของไท่เจิงไม่ใช่หรือไง

ครั้งที่แล้วที่กู่เซียวบอกว่าตัวเองพักอยู่แถวไหน จางซืออี้ก็แอบคิดไว้เหมือนกันว่าอาจจะเป็นหยวนซานฮวาหยวน แต่ไม่คิดเลยว่าจะเป็นที่นี้จริง ๆ!

ถนนสายที่หมู่บ้านแห่งนี้ตั้งอยู่สร้างขึ้นใน ค.ศ.1920 - 1930 แต่เดิมเป็นเขตสัมปทาน มีชาวต่างชาติและคนมีชื่อเสียงหลายคนอาศัยอยู่ที่นี้ บ้านของหยวนซานฮวาหยวนเป็นการออกแบบที่ผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมแบบจีนกับตะวันตกเข้าด้วยกัน ทำให้มีเอกลักษณ์โดดเด่น บ้านเต๋ยวหลายหลังในนั้นที่คนดังเคยอาศัยอยู่ถูกนำมาปรับปรุงให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำเมือง เปิดให้คนข้างนอกเข้ามาเดินชมได้ ถนนสายนี้ยังมักใช้เป็นฉากสำหรับถ่ายรูปและถ่ายภาพยนตร์

แต่ว่าบ้านส่วนมากในนั้นเป็นของรัฐบาล และรัฐบาลก็ควบคุมให้มีการปล่อยเช่าเฉพาะนักธุรกิจ ไม่ก็ให้เปิดเพื่อประกอบการค้าเท่านั้น หมายความว่าให้มีเงินอย่างเต๋ยวก็ไม่สามารถอาศัยที่นี่ได้ จางซืออี้จำได้ว่ากู่เซียวเคยบอกว่าพักอยู่บ้านของเพื่อน จึงทำให้อดประหลาดใจไม่ได้จริงๆ ว่าเพื่อนของอีกฝ่ายมีอำนาจขนาดนั้นเลยหรือ?

ไม่นานนักแท็กซี่ก็มารับ ระหว่างทางกู่เซียวส่งข้อความมาบอกว่าบ้านของตนค่อนข้างหายาก ให้แท็กซี่จอดหน้าปากทางแล้วเต๋ยวเขาจะออกมาตัวเอง

สมองของจางซืออี้เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น เขานั่งมอง

แผนที่ในโทรศัพท์มาตลอดทางจนมาถึงที่นี่ และเห็นใกล้ ๆ ว่าตู้เขียวที่สวมเสื้อโค้ตสีเทา กำลังยืนรออยู่ข้าง ๆ ถนน

ด้านหลังของตู้เขียวเป็นบ้านสไตล์จีนที่ผสมผสานกับสถาปัตยกรรมแบบนีโอคลาสสิก ผนังสีขาวทั้งหลัง เสาแต่ละต้นแกะสลักวิจิตรงดงาม พอรวมเข้ากับใบไม้หล่อเหลาของตู้เขียวจึงกลายเป็นภาพที่สมบูรณ์แบบมาก

เมื่อตู้เขียวเห็นจางซืออี้ลงจากรถจึงโบกมือให้ จางซืออี้เดินเข้าไปหาอีกฝ่าย จากนั้นทั้งสองก็เลี้ยวไปเลี้ยวมาจนถึงบ้านเลขที่ 28 ทางเข้าเป็นประตูแบบลือคูเหมิน¹ ทั่วไป แต่มีขนาดเล็กมาก พอถูกบีบอยู่ตรงกลางระหว่างบ้านอีกสองหลัง และป้ายเลขที่บ้านเล็ก ๆ ก็ยังแขวนอยู่ในมุมลึก ถ้าไม่สังเกตคงจะหาไม่เจอจริง ๆ

พอเข้ามาด้านในประตูก็มีสนามหญ้าเล็ก ๆ ทางเดินที่เป็นแผ่นหิน กำแพงที่ปกคลุมไปด้วยมอส เพราะช่วงห้าโมงเย็นห้องฟ้าค่อนข้างมืด จางซืออี้จึงได้แค่มองแบบคร่าว ๆ เท่านั้น เขาเหลือบไปเห็นราง ๆ ว่าตรงมุมหนึ่งของสวนมีอ่างขนาดใหญ่ ส่วนอย่างอื่นยังไม่ทันได้มองให้ชัด ตู้เขียวก็เปิดประตูบ้านแล้วเรียกให้เขาเข้าไปก่อน

พอเข้ามาในบ้านแล้วถอดรองเท้า ตู้เขียวก็หยิบรองเท้าส้นสำหรับใส่ในบ้านมาให้ พร้อมช่วยลากกระเป๋าเดินทางของเขาไปไว้ข้างผนัง

จางซืออี้เหมือนลูกแมวที่เพิ่งย้ายเข้าบ้านใหม่ ทำท่าลับ ๆ ล่อ ๆ มองนั่นมองนี่ตลอดทาง ก่อนจะถามขึ้นอย่างสงสัย “เพื่อนคุณล่ะครับ”

ตู้เขียวแปลกใจ “เพื่อนอะไร”

จางซืออี้ “ผมจำได้ว่าครั้งที่แล้วคุณบอกว่าพักที่บ้านเพื่อนไม่ใช่เหรอครับ”

ตู้เขียวกอดอก “บ้านเป็นของเขาจริง ๆ แต่เขาไม่ได้พักด้วย มีแค่ฉันที่อยู่ที่นี่”

¹ 石库门 สถาปัตยกรรมที่ผสมผสานระหว่างตะวันออกกับตะวันตกที่เป็นเอกลักษณ์ของเซี่ยงไฮ้

